

Tiểu Thái Giám! Người Dám Phạm Thượng !

Contents

Tiểu Thái Giám! Người Dám Phạm Thượng !	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53

Tiểu Thái Giám! Người Dám Phạm Thượng !

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, ngôn tìnhNàng là Lâm Lạc Tiểu vốn là một người cũng như tên, lúc nào cũng lạc q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thai-giam-nguoi-dam-pham-thuong>

1. Chương 1

Kinh thành Thiên Lam quốc vào xuân càng náo nhiệt, trên con đường từ cổng thành trở đi thật tấp nập, hàng quán vô cùng đông đúc, người qua kẻ lại nhiều không đếm xuể, Lâm Lạc Tiểu thăm mím cười, nghĩ trong bụng:

- Haha! Hôm nay bản tiểu thư lại kiếm được kha khá rồi!

Nghĩ vậy, nàng liền nhanh chóng lấy đồ nghề ra, trải một tấm khăn lớn, lấy xúc xắc và một số dụng cụ ra hoàn thành xong một sông bạc nho nhỏ. Nàng làm rất thuần thục không hề sai sót một ly, bởi vì từ nhỏ nàng những công việc này nàng đã phải quen thuộc.

Nàng-Lâm Lạc Tiểu - người cũng như tên, lúc nào cũng lạc quan vui vẻ, luôn luôn mỉm cười. Nàng trời sinh có gương mặt xinh đẹp, lại thông minh, tuy nhiên gia cảnh nghèo hèn, lúc 6 tuổi phụ thân mất nên theo mẫu thân ra ngoài ăn xin, đến khi 8 tuổi mẫu thân nàng cũng qua đời. Sau đó nàng đi theo một bá phụ chuyên lừa đảo kiếm tiền, nàng vốn thông minh nhanh nhẹn nên sau khi học hết mách lới lừa đảo của bá phụ đó liền tìm cách trốn đi, tự sinh tự diệt chỉ vì lí do nàng không muốn kiếm lợi cho người khác, nàng muốn ngân lượng kiếm được đều vào túi của riêng mình - đơn giản vì trời sinh nàng rất ham tiền.

Vì sau khi đến tuổi cập kê có quá nhiều kẻ nhòm ngó gương mặt xinh đẹp của nàng, hơn nữa có một lần nàng suýt bị bán vào kĩ viện, cũng may nàng nhanh trí mới có thể chạy trốn. Từ đó nàng liền lấy than đất tự bôi lên mặt, nhìn vô cùng lem luốc xấu xí.

- Các vị ca ca tỷ tỷ, các công tử tiểu thư mau vào đây thử vận may, vận may chỉ có một, 1 lượng có thể kiếm được trăm lượng, nhanh tay nhanh chân kéo hết vận khí a

~~Lâm Lạc Tiểu liền hô to kêu gọi, quả nhiên sông bạc nhỏ của nàng mau chóng thu hút được nhiều người.

- Tài..tài.. Sầu sầu..!!!

Tiếng hô to của kẻ thắng, tiếng khóc của người thua nhanh chóng lan khắp đường. Tuy nhiên chỉ có một mình Lâm Lạc Tiểu hiểu rõ, kẻ thật sự thắng, thật sự kiếm được lời chính là nàng. Tất cả đã nằm trong kế hoạch của nàng, thật ra nàng đã gian lận ở xúc xắc, hôm nay nàng sẽ kiếm được một bữa no, ngủ trong phòng trọ tốt nhất rồi a

Lúc này trên đường ngoài những người tập trung trong sông bạc ra, ai ai cũng nhìn vào một tuấn mã nam tử vận bạch y đang đi trên đường, vẻ ngoài cùng khí chất của hắn quá nổi bật nên thu hút rất nhiều ánh nhìn.

- Hoàng thượng!!

Tên nô tài đi bên cạnh hắn cất tiếng.

-Khụ..khụ! Ta đã nói người bao nhiêu lần rồi, ở ngoài không được gọi ta như thế!!

Nam tử tuấn mã nhíu mày trách móc.

Thật ra chính là Lam Dạ Quân, hoàng đế đương triều của Thiên Lam quốc, nay hắn đang cải trang vi hành xem cuộc sống của người dân như thế nào.

- Công tử! Thuộc hạ lỡ miệng!

Tên nô tài lúc này khom người xin lỗi.

- Không sao! Người phải nhớ không được tái phạm!

- Nô tài tuân mệnh!

Hai người họ vừa đi vừa nói chuyện, đúng lúc dừng lại ngay chỗ sông bạc của Lâm Lạc Tiểu.

- Công tử! Người xem sông bạc nhỏ này cũng khiến thật nhiều người phải khóc nha, người thua phải gấp ba gấp bốn lần người thắng, xem ra chủ sông hôm nay vận khí thật tốt!

Tên nô tài đem quan sát của mình nói cho Lam Dạ Quân nghe.

- Hừ! tiểu Phúc tử người nhìn còn không biết có gian lận!

Lam Dạ Quân nhếch môi cười nhẹ.

Tên nô tài được gọi là tiểu Phúc tử lần nữa quan sát.

- Công tử! Nô tài quả thật không nhìn ra có gian lận!

Lam Dạ Quân không nói gì, liền bảo tiểu Phúc tử đưa cho mình tờ ngân phiếu 5000 lượng, đem đến đặt lên cửa Tài.

Lúc này Lâm Lạc Tiểu đang vui mừng vì thu được nhiều lợi, bỗng thấy tờ ngân phiếu của hắn liền sáng mắt, ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân tờ ngân phiếu. Nàng chưa bao giờ gặp nam nhân nào đẹp hơn hắn a, hắn còn đẹp hơn cả nữ nhân nữa. Thế nhưng nàng cũng không ngắm quá lâu, chỉ dán chặt lên tờ ngân phiếu sáng lấp lánh kia.

- Ta chưa lắc sao ngươi đã đặt ở cửa này a~~?

Nàng hướng mắt hỏi Lam Dạ Quân.

Hắn bỗng nhếch môi cười nhẹ, khiến bao nhiêu nữ nhân ở đó đều choáng váng, chỉ riêng Lâm Lạc Tiểu nàng vẫn đứng đưng.

- Ngươi cứ lắc xúc xúc đi! Ta tin chắc vận khí của ta hôm nay vô cùng tốt!

Nghe câu trả lời đầy tự tin của hắn, nàng cảm thấy thật đáng ghét, nghĩ thầm trong bụng:

- Cái tên này rõ là đáng ghét, để lão nương cho ngươi tán gia bại sản!

Nghĩ rồi nàng liền lắc xúc xúc, lúc nàng sắp mở hắn liền đưa tiền đặt vào cửa Sứ khiến nàng vô cùng bàng hoàng, nhưng nàng cũng nhanh chóng đổi sắc mặt, vô cùng điềm tĩnh:

- Ngươi là chắc chắn!

- Ta chắc chắn!!

Tên này dám đổi cửa, tưởng nàng không biết đổi xúc xúc sao?

Lúc nàng chuẩn bị đưa tay hành động hắn bỗng nhiên cầm tay nàng, mỉm cười gian tà:

- Để ta tự mở!

Nói rồi hắn nhanh chóng lật bát lên, xúc xúc quả nhiên là Sứ. Nàng tức giận không thôi, không ngờ tên này thật gian manh.

Nhưng điều nàng không ngờ nhất là sau nửa canh giờ, hắn đã thắng gần hết tiền lời của nàng, sau đó hắn liền đem tiền phân phát cho những người thua trong hôm nay. Lúc này nàng mới biết hắn đã tính kế nàng, nàng đúng là thông minh cả đời mà lỡ đại một giờ mà.

- Khốn kiếp! Nam nhân thôi! Sau này gặp lại ta sẽ cào nát cái mặt hoa của ngươi.!

Sau khi dọn sòng nàng vẫn thật tức giận, nhìn hắn nghênh ngang rời đi khiến nàng hận không thể lôi mười tám đời tổ tiên ra chửi hắn. Thế nhưng nàng cũng phải tự xem xét lại, quả nhiên ” núi cao còn có núi cao hơn”, nàng nhất định phải luyện tập lại mách khéo thật kĩ, phòng sau này còn gặp tên nam nhân chết tiệt đó.

Hôm nay vì kiếm chỉ được chút tiền, Lâm Lạc Tiểu chỉ có thể ăn bánh bao qua bữa, trên đường vừa đi vừa ăn vẫn không quên chửi tên nam nhân kia. Đúng lúc đó nàng liền nhìn thấy hắn, nam nhân nàng đem ra mắng thầm này giờ, nàng liền tức giận. Thế nhưng sau đó nàng liền nở nụ cười gian xảo, một ý nghĩ vừa ló lên trong đầu nàng:

- Hảo! Xem bản cô nương thu phục thôi nam nhân ngươi như thế nào~!

Lúc này Lam Dạ Quân nhìn thấy nàng đang tiến tới liền cảm thấy lạ, chưa kịp hỏi nàng đã lên tiếng, miệng khóc ô ô kéo tay áo hắn:

- Tướng công! Cuối cùng thiếp cũng gặp được chàng rồi, tướng công..ô..ô!

Nàng khóc đến nỗi khiến mọi người qua đường đều đứng lại nhìn.

- Nữ nhân này ngươi là ai?

Lam Dạ Quân nhú mày tức giận.

- Chàng.. tướng công.. chàng không nhận ra thiếp? Ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa
Nàng vừa nói vừa tự cấu đầu mình thật đau để khóc ra nước mắt.

Người qua đường thấy tình cảnh này liền cảm thấy thương thay cho nàng.

- Cô nương làm sao a? Có oan ức gì nói cho chúng ta biết?

Một bá mẫu vẻ mặt hiền từ hỏi nàng.

- Ta và tướng công của ta kết nghĩa phu thê vào một năm trước, 2 tháng trước chàng nói muốn lên kinh thành để học hành thi cử, nhà chúng ta vốn nghèo nhưng vì chàng ta liền lấy hết của hồi môn đổi ra ngân lượng cho chàng lên đường, thế nhưng chàng lại đi mãi không về, ta đành bán hết nhà cửa để lên đây tìm chàng, không ngờ bây giờ chàng giả vờ không nhận ra ta..ô..ô! Ta tuy xấu xí không xứng với chàng nhưng chúng ta cũng từng thề ước.. sao giờ chàng sang giàu giàu vốc rồi lại...lại không nhận ta!!

~~Nàng vừa khóc vừa nói nhưng trọng bụng lại cười đến không chịu nổi.

- Nam nhân thối! Ta cho ngươi ăn rau cải trứng thối miễn phí!!

- Cô nương chắc ngươi nhận nhầm rồi, công tử nhà ta sao có thể là phu quân của ngươi!

Tiểu Phúc tử lên tiếng.

- Chàng dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra chàng..ô..ô,..!

Nàng giả vờ ôm vào bá mẫu khóc lóc.

- Đủ rồi! Nữ nhân điên, ta không có thời gian với ngươi, tiểu Phúc chúng ta đi.

Lam Dạ Quân đã hết chịu nổi, phát tay chuẩn bị rời đi.

- Tướng công, chàng không nhận ta, vậy..vậy ta đành tự vẫn!

Nàng ngồi xuống tỏ vẻ đau đớn.

- Nam nhân này ngươi thật quá đáng! Nương tử ngươi tội nghiệp như vậy mà ngươi lại nhẫn tâm rời đi!

Một người qua đường tức giận lên tiếng.

Mọi người đều đồng tình:

- Đúng đấy.. nam nhân này nhìn thật đẹp mắt mà bản chất thật xấu xa.

- Không được.. mọi người đừng mắng tướng công ta!

Nói rồi Lâm Lạc Tiểu liền chạy tới ôm hân, bề ngoài trông giống như đang che chở cho hân nhưng bàn tay lại lén lút làm việc xấu.

Lam Dạ Quân đã không chịu nổi, nhú mày đầy Lâm Lạc Tiểu ra, nàng liền thuận thế ngã xuống, sau đó giả vờ khóc lóc.

- Ngươi thật quá đáng, nương tử ngươi bảo vệ cho ngươi mà ngươi lại đẩy nàng, mọi người mau dạy dỗ hân!!!

Khi đám đông vây lại xung quanh Lam Dạ Quân, Lâm Lạc Tiểu liền đứng dậy, phủi sạch quần áo rồi nhẹ nhàng rời đi.

- Hahah! Dám đụng đến ta, ngươi cũng thật xui xẻo!!

Một lúc sau Lam Dạ Quân mới thoát khỏi đám đông, hân cảm thấy chưa bao giờ tức giận như vậy.

- Nữ nhân đáng chết! Trăm nếu gặp lại ngươi sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!!

Lam Dạ Quân nghiến răng bực tức nói.

- Công tử bớt giận!A... ngọc bội tùy thân của công tử đâu rồi!

Tiểu Phúc tử hoảng hốt nói, định chạy lại chỗ lúc này tìm kiếm.

- Không cần tìm nữa, chắc chắn là nữ nhân điên lúc này thừa lúc ôm ta đã lấy đi rồi!

Hắn quả là sơ ý.

- Nữ nhân, ngươi cứ chờ đấy!!

Hắn vừa nói vừa nhú mày.

Lúc này Lâm Lạc Tiểu đi trên đường không ngừng hắt xì.

- Chắc chắn là nam nhân thối đó mắng ta!

Nàng vừa hắt xì vừa nói.

Nhưng lúc sau nàng lại cười lên đầy gian xảo, đem ngọc bội giơ lên ngắm nghía.

- Ngọc bội này cũng thật đẹp, đeo bên người cũng không tồi!

Thế nhưng Lâm Lạc Tiểu lại không hề biết từ lúc đeo ngọc bội đó lên, cuộc đời nàng liền từ từ thay đổi.

2. Chương 2

Lâm Lạc Tiểu ở kinh thành đã hơn một tuần, về cơ bản nàng vẫn làm ăn thuận lợi. Một tuần trôi qua, sòng bạc, xem tướng số, diễn xiếc... không việc gì là nàng không làm. Hôm nay tính toán mở một sạp bán tranh, đang yên đang lành lại có một đám lưu manh tới chặn sạp.

- Xú nha đầu! Ngươi nộp tiền bảo kê chưa?

Tên cầm đầu mặt mày dữ tợn hỏi nàng.

Xú cái đầu ngươi, cả nhà ngươi mới là xú nha đầu.

Nàng tức giận trong lòng thầm mắng, thế nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười.

- Đại hiệp a, ta là người mới còn chưa biết luật, mong người chỉ giáo a!

- Xem như nha đầu ngươi thức thời, lão tử nói cho ngươi biết, muốn làm ăn thuận lợi ở đây phải nộp ngân lượng cho lão tử, đất ở đây đều là do lão tử cai quản bảo kê, ngươi hiểu rồi chứ?

Vừa nói hắn vừa lấy khăn chùi cây đao cầm trên tay.

Lâm Lạc Tiểu thấy một màn như vậy tuy không quá sợ hãi nhưng nhìn cây đao to lớn kia vẫn có chút lạnh người.

- Đại hiệp, cho ta hỏi phí bảo kê là bao nhiêu để tiểu nữ nộp cho ngài.

Thôi vậy, nàng đành hi sinh chút tiền để làm ăn thuận lợi, không nên đắc tội với đám người này.

Vừa nghe nàng hỏi, hắn liền giơ năm ngón tay. Thấy vậy nàng thầm cảm ơn ông trời.

- A thì ra là năm lượng, ta nộp cho ngài!

Nàng hớn hờ cầm tiền đưa ra.

- Ngươi coi chúng ta là ăn xin sao, là năm trăm lượng.

Bọn chúng hùng hổ la to.

- Các người là ăn cướp sao? Mẹ nó, lão nương một ngày chỉ kiếm được nhiều nhất 50 lượng, các người đòi những năm trăm lượng, các người đi ăn cướp cho nhanh đi!!!!

Đến nước này nàng quả không thể nhịn nổi nữa, năm trăm lượng là con, là máu thịt của nàng, mất tên đầu trâu mặt ngựa này quả là quân ăn cướp.

- Vậy người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?

Một tên trong số đó cầm đao chém xuống.

- Rượu gì ta cũng không uống, khôn kiếp, các người biết dọa ta không biết chạy sao.

Nói rồi nàng liền nhấc chân chạy khỏi. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Bọn chúng thấy vậy liền đuổi theo, tên đại ca nhanh chóng bắt được nàng, nàng liền vùng vẫy, quay lại đập hấn một cước trúng ngay "tiểu đệ đệ" của hắn. Hắn liền khom người hô lớn:

- Bắt nha đầu kia cho ta, hôm nay nhất định phải bắt được người để ta phanh thây, khôn kiếp!!!

Thế là màn rượt đuổi bắt đầu, nàng cứ chạy liều mạng, chúng vẫn không buông tha cứ đuổi theo nàng.

Chạy đến bìa rừng chúng vẫn chạy theo nàng, nhìn thấy một bụi cây rậm nàng dứt khoát nhảy vào ẩn nấp.

- Tìm cho ra, nhất định phải tìm được xú nha đầu đó!

Chẳng bao lâu đã nghe tiếng của bọn chúng, nàng trong lòng nghĩ không xong rồi, đang định liều mạng chạy ra thì nàng cảm thấy phía sau đụng phải thứ gì đó, quay đầu lại liền thấy một xác chết mặc y phục thái giám hoàng cung, suýt nữa thì nàng la lên. Đúng rồi! Gần đây nàng nghe nói trong cung cần tuyển thêm thái giám nên nhà nào có 3 nam nhân trở lên phải lấy một người để hoạn, chắc tên này vừa bị cắt đi nên bị tổn thương liền nghĩ quẩn.

- Tìm trong các bụi cây, nha đầu đó chắc chỉ trốn gần đây!!

Nghe thấy vậy nàng càng hoảng, trong lúc đó nàng liền nghĩ ra một ý tưởng...

Sau khi thay đổi y phục thái giám xong, nàng liền gơ tay lạy xác chết, thầm nhủ sau này sẽ báo về cho gia đình hắn an táng. Sau đó nàng lấy khăn trong túi ra lau mặt, khi hết lớp than đất trên mặt, một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra. Lúc nàng chuẩn bị xong liền hiên ngang đứng dậy, mấy tên cầm đao đang tìm kiếm thấy vậy liền gơ đao dữ tợn hỏi:

- Người là ai? Sao này giờ không lên tiếng trốn trong đấy làm gì?

- Ta đương nhiên là thái giám, này giờ ta đang đại tiện sao có thể lên tiếng.

Nàng bình tĩnh trả lời.

- Người nói thật, nghe giọng người rất quen!

Tên cầm đầu tới gần để nhìn rõ nàng.

Nàng cảm thấy phen này chết chắc rồi, hắn nhận ra nàng sao. Đang lúc nguy hiểm nhất bất chợt một giọng nói éo la vang lên:

- Nô tài kia! Không phải đi đại tiện sao? Còn không mau qua kia trình diện!

Một thái giám xa xa bên kia hô lớn.

- Ta tới đây!

Nàng vui mừng gơ tay vẫy vẫy.

- Vậy các hảo hán từ từ tìm người, ta đi trước!

Nói rồi nàng liền chạy đi về phía tiểu thái giám kia.

Nàng định bụng tìm cơ hội chuồn đi, thế nhưng sợ mấy tên kia vẫn đang tìm nàng nên cứ đi theo tiểu thái giám, sau đó nhập vào đoàn thái giám khi nào không hay.

- Các người là những thái giám được chọn lọc kĩ càng, tuy các người không phải người kinh thành mà được ta tuyển chọn từ nơi khác đến nhưng phúc lợi đối với các người vẫn công bằng, lát nữa đến hoàng cung phải đặc biệt cẩn trọng, các người không cần hoảng sợ hay lo lắng, lương bổng như ta đã nói trước, một tháng các người được một ngàn lượng, chưa kể làm tốt còn được thưởng thêm, một năm sẽ được về thăm nhà một lần, không cần phải sợ nhớ nhà! Các người nghe kĩ chưa?

Một công công lớn tuổi ở phía trước từ từ nói.

- Dạ!!!

Hàng thái giám mười người trong đó có nàng cúi đầu nghiêm túc.

- Đó là ai vậy? Tiểu Lâm tử!!

Nàng hỏi nhỏ vị công công lúc này, hẳn tự xưng là tiểu Lâm tử.

- Đó là Trác công công, là thái giám tổng quản.

Tiểu Lâm tử thầm nói.

- Vậy những điều ông ta nói là thật sao?

Nàng ghé tai hỏi hẳn.

- Đương nhiên thật, ta cũng vì những phúc lợi đó mới tình nguyện làm thái giám, có thể kiếm chút tiền nuôi sống gia đình a

~~Nàng vốn định tìm cách chuồn đi, thế nhưng vừa nghe đến lương bổng sẽ nhận được liền thay đổi chủ kiến.

- Một năm chưa chắc mình đã kiếm được một ngàn lượng, hay mình cứ làm thái giám một năm sau đó giả vờ về thăm nhà rồi cầm tiền chạy luôn! Dù sao bây giờ ở ngoài cũng không thể yên tâm làm ăn, chưa kể mấy tên thu bảo kê nữa, ở trong cung làm việc có lẽ còn sung sướng!!!

Nàng thầm nghĩ trong bụng, vui vẻ hơn hở.

Chẳng bao lâu, đoàn thái giám đã đến hoàng cung, theo chỉ dẫn phải vào Thái giám phòng kiểm tra mới có thể chính thức nhập cung.

Sau khi điểm danh, từng người được gọi sẽ lên để kiểm tra thân thể.

- Tiểu Lạc tử!

Một tiếng kêu the thé ẻo lả vang lên.

Sững người một hồi, nàng mới bước lên, nàng vẫn chưa quen với cái tên này.

Bước vào phòng trong, một vị công công đã già đang ngồi, nhìn thấy nàng liền nói.

- Cởi y phục ra ta kiểm tra!

Vừa nghe đến đây, nàng liền thấy hoảng.. nàng quên a..~~ kiểm tra thân thể phải cởi y phục, làm sao đây?

- Nhìn người nhỏ con mà cơ ngực cũng rất rắn chắc, chắc rất khỏe?

Vị công công lên tiếng.

CMN, đây là ngực của lão nương~~ nàng quên mất phải quần ngực, sau này phải cẩn thận.

- Công công à? Ta thật ra sau khi tịnh thân thì bị ám ảnh tâm lý, không dám cởi y phục cho người khác xem, hơn nữa chỗ đó của ta vẫn còn đau, cởi ra rất bất tiện.. cũng là thái giám chắc ngài hiểu..!!

Nàng giả vờ đáng thương.

- Chuyện này.. ta cũng hiểu.. nhưng..

- Công công! Ta đây có chút lễ gặp mặt, mong ngài bỏ qua lần này cho tiểu Lạc tử!

Vừa nói nàng vừa dúm cho lão một nén vàng.

Đây là nén vàng duy nhất của nàng, xem ra vì giữ tính mạng dành hi sinh, ôi máu thịt của nàng a

~~Nhưng nghĩ lại nàng vẫn thấy không nên tiếc, vào cung làm việc sau này nàng sẽ kiếm lại cả vốn lẫn lời.

Lão công công liền lấy nén vàng nàng đưa cần thử, biết là vàng thật liền mỉm cười.

- Thôi ta sẽ bao dung cho ngươi lần này!

- Đa tạ công công!

Nàng khom người cảm tạ.

Vậy là nàng đã bước qua được cửa đầu tiên, sau này nhiều gian nan nhưng vì tiền Lâm Lạc Tiểu nàng bằng lòng vượt qua~~

3. Chương 3

Lâm Lạc Tiểu vào cung cũng đã hơn một tuần.

Tuy thời gian ngắn nhưng nàng đã kết giao với rất nhiều bằng hữu, hơn nữa nàng còn được ngủ riêng một giường nhờ có quan hệ tốt với Thái giám tổng quản. Càng nghĩ nàng thật khâm phục bản thân mình ~ Đang suy nghĩ, tiếng gọi từ xa khiến nàng giật mình.

- Tiểu Lạc tử! Người..người nghe tin gì chưa?

Tiểu Lâm tử hốt hoảng chạy vào.

- Người từ từ nói không vội nha!

Nàng vừa nói vừa đưa trà cho hắn uống.

- Ngày mai, chúng ta sẽ được phân vào các cung làm việc, nghe nói khả năng vào hầu hạ hoàng thượng của chúng ta rất cao vì ở Càn Thanh cung đang thiếu thái giám!

Hắn vui vẻ hớn hờ nói.

- Có gì hay ho, ở đây làm việc rất tốt, hầu hạ hoàng thượng có gì vui?

Nàng thờ ơ uống trà.

- Suyt!! Người thật là... hầu hạ hoàng thượng thì sẽ có nhiều phúc lợi!

- Có nhiều tiền hơn không?

Nàng bắt đầu thấy hứng thú.

- đương nhiên, làm tốt còn được thưởng nhiều!

- Hảo! Có tiền thì tốt!

Quả nhiên, sáng hôm sau Thái giám tổng quản đã dẫn nàng và những thái giám khác đến từng cung nhận việc. Không ngờ nàng và tiểu Lâm tử sẽ làm việc ở Càn Thanh cung.

- Tiểu Lạc tử! Chúng ta thật may mắn!

Tiểu Lâm tử vui vẻ nói.

- đương nhiên!

Nàng mỉm cười đáp lại.

Nàng và tiểu Lâm tử vừa quét rác vừa nói chuyện.

- A...Tiểu Lạc tử.. ta phải đi nhà xí!!

Tiểu Lâm tử nhanh chóng rời đi.

Nàng nhìn thấy vậy liền muốn cười.

- Đi mau lên rồi quay lại!

Thế nhưng, một lúc sau hắc vẫn chưa quay lại, nàng nghĩ vậy liền chạy đi tìm hắc. Đến khúc cua liền nghe tiếng hắc:

- Nương nương tha mạng! Nương nương mạng!

Tên cóc này quả nhiên lại gây chuyện. Nàng từ xa đã thấy hắc đang quỳ gối trước một nữ nhân, chắc là phi tử nào đó của hoàng đế.

- Mau lôi hắc ra chém đầu cho bản cung!

Nghe vậy, nàng liền nhanh chóng chạy đến. Tuy nàng không thích lo chuyện bao đồng, nhưng tiểu Lâm tử là bằng hữu đầu tiên của nàng, nàng không thể bỏ mặc hắc.

- Khoan đã!

Nàng hô to khiến mọi người đều nhìn nàng.

- Xin nương nương bớt giận! Đây là thái giám cùng phòng với nô tài, xin hỏi hắc đã gây ra tội gì?

Nàng bình tĩnh quỳ gối.

- Người đừng hòng xin tha cho hắc, hắc dám làm bể đồ của bản cung, nếu người muốn ta chém luôn đầu của người!

Quả là nữ nhân chưa ngoa hiểm độc.

- Nương nương không thể giết hắc!

Nàng ngẩng đầu lên khẩn cầu.

Vừa nhìn thấy mặt nàng, nữ nhân kia mặt hơi biến đổi, còn hơi ửng hồng.

“Ngoài hoàng thượng ra, trong cung chỉ có thái giám này nhìn đẹp mắt!”

Nàng ta nhất thời say mê.

- Tại sao ta không thể giết hắc!

Giọng điệu nàng ta đã có chút mềm mỏng.

- Có phải nương nương gần đây hay nhức đầu, choáng váng, còn hay mệt mỏi đúng không? Còn nữa.. gần đây hoàng thượng ít đến chỗ người

~~Nàng nói năng lưu loát không chút giả dối.

- Sao người lại biết?

Nàng ta có chút ngạc nhiên.

Ta đương nhiên biết, nữ nhân người nhìn gầy guộc, mặt hơi xanh, chắc chắn là hay ăn kiêng, hơn nữa mắt có quầng thâm do thức khuya, chắc là ngồi chờ hoàng thượng đến ngủ hạnh. Lúc trước Lâm Lạc Tiểu nàng thường giả xem tướng số gạt tiền, đương nhiên nhìn một chút là phán như thần.

- Nô tài từng học xem tướng nên nhìn là biết, ấn đường của nương nương hơi đen, phạm phải âm khí, nếu bây giờ sát sinh thì tình trạng sẽ rất tồi tệ. Còn nếu người tha cho tên nô tài này sẽ tích phúc, sắp tới sẽ gặp may mắn!

Lâm Lạc Tiểu đồng dạng từng chữ.

- Thật sao...?

Nữ nhân trong cung quả là ngực to não nhỏ.

- Nô tài không dám dối trá!

Nàng biết mọi chuyện đã ổn.

- Vậy được, hôm nay bản cung tha cho cậu nô tài người!

Nàng ta hướng về tiểu Lâm tử đang quỳ.

- Đa tạ nương nương! Đa tạ nương nương!

Tiểu Lâm tử dập đầu rồi rút, thấy vậy nàng liền diu hắt đứng lên, chuẩn bị đi thì thấy mọi người quỳ xuống hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Nàng quay lại liền thấy một nam nhân mặc hoàng bào, ngẩng đầu lên nhìn mặt hắt, nàng liền há hốc miệng...

- Chẳng..chẳng phải là thối nam nhân đó..đó sao? Thiên a... thì ra hắt là đương kim hoàng thượng..! Nàng chết chắc rồi a

~~~ Nô tài to gan! Thấy hoàng thượng không mau hành lễ!

Người lên tiếng chính là người lúc trước đi cùng hắt, thì ra là thái giám.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Nàng thức thời quỳ xuống hành lễ.

- Bình thân!

Giọng nói trầm ấm của hắt vang lên.

- Tạ hoàng thượng!

Nàng từ từ đứng dậy, cúi đầu không dám nhìn hắt.

- Ái phi! Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Hắt quay sang hỏi nàng ta.

- Bẩm hoàng thượng! Không có gì, chỉ là nô tài kia vụng về làm vỡ bát chè thiếp định mang cho hoàng thượng!

Nàng ta quay sang chỉ vào tiểu Lâm tử.

- Vậy nàng không xử phạt hắt?

Hắt mỉm cười cất tiếng.

- Thần thiếp nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm lớn chuyện!

Nàng ta cười duyên đầy nhân từ.

- Ái phi quả là rộng lượng!

CMN, nhìn đám người này nói chuyện qua lại đầy giả tạo Lâm Lạc Tiểu nàng quả thật buồn nôn, đúng là tức cười!

- Mau dọn dẹp chỗ này đi, lần sau phải cẩn thận!

Hắt cất giọng trầm thấp.

- Nô tài tuân mệnh!

Tất cả mọi người đều khom người.

- Còn nữa, người gọi là gì?

Hắn hướng nàng mỉm cười hỏi.

- Nô tài gọi là tiểu Lạc tử!

Nàng bình tĩnh xưng tên nhưng trong lòng hơi run rẩy.

” Chẳng lẽ hắn nhận ra mình?”

- Người rất giỏi ăn nói, có năng khiếu làm thầy tướng số!

Hắn nhìn nàng cười đầy nguy hiểm.

Nàng bắt đầu lo sợ, hắn là nhận ra nàng nói dối, thì ra hắn đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Nhìn mặt hắn thật đáng ghét, đáng ghét!

- Ta chỉ đùa thôi!

Đại ca, huynh thật biết đùa, đùa cũng có thể gây án mạng a

~~~ Còn nữa, nhìn người thật quen mắt!

Hắn nghiêm túc nhìn nàng.

- Chắc hoàng thượng nhầm lẫn, nô tài chưa từng gặp ngài!

Hắn không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn nàng đầy ý vị.

” Tiêu nàng rồi, nàng có cảm giác bị hắn nhìn thấu a~~”

4. Chương 4

Sau khi hắn rời đi nàng vẫn chưa hết hoảng hốt.

” Hắn nhận ra nàng sao?”

” Hắn biết nàng nói dối sao?”

” Nàng tiêu rồi.. tiêu rồi”

Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu nàng. Nàng thầm cầu phúc cho mình trong lòng, cầu mong mình vẫn an toàn. Tuy nhiên mấy ngày sau đó cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Nàng cũng ít chạm mặt hắn, có lẽ vì công việc của nàng và tiểu Lâm tử chỉ là dọn dẹp ngoài cung, ít lui tới tẩm điện chính.

Đêm nay là đêm trăng thanh gió mát, thế nhưng nàng lại cảm thấy có dự cảm không lành.

- Tiểu Lạc tử, người mau cầm nến chuẩn bị đi thắp đèn ở các con đường trong Càn Thanh cung a

~~~Nàng vừa mới bước vô cửa, tiểu Lâm tử đã cầm nến đưa cho nàng.

- Cái gì? Từ khi nào chúng ta phải làm công việc chết tiệt này?

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

- Là Trác công công sai bảo, ngài ấy nói chúng ta đã quen đường ở Càn Thanh cung nên phải làm thêm phần việc này.

Tiểu Lâm tử nhỏ giọng giải thích.

- Ta không làm, không làm!! Ta còn chưa ăn cơm tối, hết sức rồi... hay là.. người làm hộ phần ta, coi như trả ơn cứu mạng lúc trước!!

Nàng mỉm cười gian xảo nhìn hắn.

- Tiểu Lạc tử, cầu xin người giúp ta, ta vốn sợ bóng tối, thấp sáng hết mấy con đường ở Càn Thanh cung chắc sợ đến nổi tè ra quần mất!

Hắn nhìn nàng đầy đáng thương.

-Thôi thôi được rồi, dẹp ngay bộ mặt giả đáng thương của người đi, coi như ta hành thiện tích đức.

Nàng quả nhiên dễ mềm lòng, ai kêu hắn là bằng hữu của nàng.

Sau khi chia nển, nàng và tiểu Lâm tử mỗi người một hướng, chia nhau làm việc.

Trời vừa tối vừa lạnh, nàng cố gắng vừa đi vừa đốt đèn sao cho nhanh chóng, cứ như vậy hoàn thành gần hết. Thế nhưng nàng càng đi càng rối, không biết theo lối nào.. Chết tiết... Nàng hình như đã lạc đường.

- Tiểu Lâm tử? Có ai không?

Nàng la lớn gọi người, thế nhưng chẳng có ai trả lời nàng, chỉ có tiếng gió đáp lại.

- " Ta không sợ trời sợ đất chỉ sợ lạc đường, chết ở chỗ này không ai biết a "

Nàng hoảng sợ vô cùng, trong lòng cầu nguyện tìm thấy lối ra, quên luôn việc đốt đèn, vì thế càng đi càng tối. Nàng càng đi càng hoảng, chỗ này vốn không phải đường nàng đi lúc đầu.

Nàng cứ thế đi, trong lòng thầm chửi tiểu Lâm tử một vạn lần.

- Tại người...chết tiết...mẹ nó...biết vậy ta không cần mềm lòng!!!

Vừa đi vừa chửi, nàng bỗng thấy ở trước có ánh sáng. Nàng vui mừng chạy lại, nơi ánh sáng vàng nhạt, nàng thấy một nam tử đang ngồi quay lưng, bên cạnh có một bàn thức ăn nhỏ, trước mặt hắn là một hồ nước nhỏ. Quả nhiên là phong cảnh hữu tình.

- Vị huynh đài! Ta bị lạc đường, người có thể giúp ta trở về được không?

Nàng vui vẻ đến gần, tay đặt lên vai hắn.

- Hử?

Hắn quay lại khiến nàng giật mình la lên, nàng còn hoảng sợ hơn lúc nhìn thấy xác chết nữa.

- A...hoàng..hoàng thượng!!!!

- Người nhìn thấy ta sao lại sợ như nhìn thấy ma vậy?

Lam Dạ Quân mỉm cười nhìn nàng.

Người còn đáng sợ hơn ma a

~~~ Nô tài đáng chết... đã mạo phạm đến hoàng thượng!

Nàng quỳ xuống dập đầu tạ lỗi.

- Mau đứng dậy đi, tối rồi người còn đi đâu vậy?

Hắn nhìn nàng nhẹ nhàng hỏi.

- Nô tài đi đốt đèn trong cung, bây giờ nô tài lập tức đi ngay!!

Nàng đứng dậy vội muốn rời khỏi.

- Người là tiểu Lạc tử?

Mẹ nó, trí nhớ người cũng thật tốt.

- Vâng, nô tài là Tiểu Lạc tử!!!

Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói.

- Người thông minh như vậy cũng bị lạc đường sao?

Hắn nhếch môi nhìn nàng.

- Nô tài chưa quen đường lắm, hơn nữa cũng không tự nhận thông minh, xin hoàng thượng đừng chê cười!

Người thích nói móc người khác lắm sao, quả là thói nam nhân.

- Dù sao trăm và người cũng thật có duyên, lại đây uống rượu cùng ta, lát nữa ta bảo tiểu Phúc tử đưa người về!

Hắn nhẹ giọng hướng nàng nói.

- Nô tài không dám!

Người thấy lão nương rảnh rồi lắm sao? Rượu chè gì chứ?

- Đây là lệnh, người lại đây!

Giọng hắn đầy bá đạo.

- Nô tài tuân mệnh!

Nàng phải kiềm chế lắm mới không chửi vào mặt hắn, hắn nghĩ là hoàng thượng thích làm gì thì làm sao?

Nàng tiến đến chậm rãi ngồi xuống, mỗi động tác đều cẩn trọng e dè vô cùng.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi thứ rơi vào yên tĩnh, không ai nói chuyện, nàng thấy hắn chỉ ngẩng đầu ngắm sao trên trời.

” Khốn kiếp! Tên này bị điên sao?”

Nàng không thể chịu nổi nữa, liền lên tiếng:

- Hoàng thượng! Sao khuya rồi người lại ngồi đây uống rượu một mình a~~??

Đáng lẽ giờ này hắn phải cùng phi tần ân ái ái ái a

~~ Hôm nay là sinh nhật mẫu hậu trăm! Đây là nơi người lúc còn sống thích nhất!

Hắn nhẹ nhàng nói, đôi mắt buồn bã vô cùng.

Thì ra là vậy, hắn cũng là một hiếu tử, đến đây nàng liền thấy có chút cảm tình với hắn, nàng hiểu cảm giác nhớ mẫu thân là như thế nào.

- Người lúc trước đã hi sinh rất nhiều vì trăm, trăm lại chưa làm được gì cho người, quả thực trăm rất nuối tiếc

~~Nàng chỉ im lặng nghe hắn nói, tựa như một trụ kỷ lâu năm của hắn.

- Tiểu Lạc tử! Người nhìn xem sao trên trời kia ngôi sao nào là mẫu hậu của ta?

Có trời mới biết a

~~~ Nô..nô tài không biết!

Nàng nhỏ giọng nói.

- Ta luôn nghĩ mẫu hậu chính là ngôi sao sáng nhất, luôn dõi theo ta, thế nhưng trước giờ ta ít khi ngắm sao, vì ta sợ mình làm nhiều điều còn chưa tốt, không dám nhìn vào mẫu hậu!!

Hắn nhẹ giọng tâm sự.

Bỗng một cơn gió ập đến khiến nàng lạnh run người, thấy vậy hắn liền rót rượu đưa cho nàng.

- Uống một tí cho ấm!

Nàng chưa bao giờ uống rượu, cũng không biết sẽ như thế nào, chắc hắn cũng rất ngon đi.

- Đa tạ hoàng thượng!

Nàng không khách khí cầm li rượu uống vào, uống vào một ngụm liền sảng khoái, quên mất sợ hãi tự giác uống tiếp, cứ thế bị kịch đã xảy ra, nàng đã say..

- Người uống từ từ thôi!

Hắn thấy vậy liền bật cười.

- Quả..quả là rượu ngon

~~Nàng mỉm cười khen ngợi.

- Người say rồi, ta gọi người đưa người trở về!

Hắn cất giọng trầm ấm.

- Ai nói.. nô.. nô tài say, ta còn muốn ngồi đây thêm chút nữa~~hức..hức!!

Nàng vừa nắc vừa nói.

- Tùy người! À.. Tiểu Lạc tử, nhà người có những ai?

Tự nhiên hắn lại muốn biết thêm về tiểu thái giám này.

- Nhà ta?..ừm...chết hết rồi! Còn mỗi mình ta

~~Lâm Lạc Tiểu đã hoàn toàn say, hoàn toàn quên mất xưng hô.

Lam Dạ Quân thấy vậy cũng không tức giận, cảm thấy rất mới lạ, cứ nhiên có người xưng " ta" với hắn.

- Vậy người nói xem sao trên trời kia đâu là phụ mẫu của người?

Đột nhiên hắn muốn nô tài này tâm sự với hắn.

- Trăng sao gì ở đây? Cái gì mà người đã mất thì biến thành sao chứ, nhảm nhí!!!

Nàng thế nhưng không sợ hãi nói ra suy nghĩ trong lòng.

- Ồ.. vậy lúc này nói chuyện với trẫm người cũng nghĩ vậy?

Hắn không những không tức giận mà còn mỉm cười, có suy nghĩ muốn trêu chọc tiểu thái giám này.

- Đương nhiên, thật tức chết...,tức chết..ta..hức!!! Ta nói người biết, chẳng lẽ ngân lượng mất đi cũng sẽ hóa thành sao, đúng..đúng là tức..cười!!

Nàng cười lớn nhìn hắn.

- Người không sợ hoàng thượng?

Hắn nhíu mi đầy nguy hiểm.

- Sợ?.. hahaha! Ta đương nhiên không sợ, hoàng thượng cũng không phải là ba đầu sáu tay.. chỉ là người bình thường khoác lên long bào.. ta không sợ trời không sợ đất... sao phải sợ hắn...Nói cho người biết, lúc trước ta còn, ta còn...

Chưa nói hết câu, Lâm Lạc Tiểu đã ngắt đi.

- Còn làm gì?

Hắn quả thật tò mò. Nhưng đáp lại hắn là tiếng ngáy của Lâm Lạc Tiểu.

- Thái giám này cũng thật to gan.. nhưng.. cũng rất thú vị!!

Lam dạ Quân mỉm cười nhìn nàng, hoàn toàn không tức giận. Sau đó liền gọi tiểu Phúc tử đưa Lâm Lạc Tiểu trở về, trong lòng thầm ra một quyết định.

*****

- A....Đau đầu quá!!!

Sáng sớm mới thức dậy, đầu nàng đã đau như búa bổ.

- Tiểu Lạc tử! Tiểu Lạc tử!

Từ xa tiểu Lâm tử hốt hoảng gọi nàng.

- Có chuyện gì?

Nàng xoa đầu hỏi hần, đau chết nàng rồi

~~~ Lúc này Phúc công công vừa truyền lệnh, bắt đầu từ hôm nay người sẽ làm thái giám tùy thân của hoàng thượng!!

Tiểu Lâm tử vui mừng cười lớn.

- Cái gì??? Tiểu Lâm tử, người đang đùa sao?

Nàng giật mình hỏi hần.

- Ta đương nhiên nói thật. Lạc công công sắp đến phải chiếu cố ta a

~~Hần hướng nàng mỉm cười lấy lòng.

- Sao..sao người lúc nào cũng truyền tin xấu cho ta a~~??

Tiểu Lâm tử này lúc nào cũng ban chuyện xấu đến cho nàng.

- Đây là chuyện tốt, mau thu xếp đi, mai người sẽ dọn vào Càn Thanh cung ở, chính thức hầu hạ hoàng thượng!!!

Đây quả là tin sét đánh, tức chết nàng rồi... từ đây nàng phải làm sao đây

- A...a....a..a~!!

Nàng chán nản nằm xuống, đập chăn loạn xạ.

- Khoan đã, hôm qua ai đưa ta về, còn nữa người có dụng đến y phục của ta không?

Nàng sức nhớ chuyện tối qua.

- Hôm qua là Phúc công công đưa người về, người người toàn mùi rượu nên ta muốn thay y phục cho người lại bị người đập xuống, thế nên ta cũng không quản nhiều

~~Tiểu Lâm tử giải thích cho nàng.

- Vậy ta không nói năng lung tung gì chứ?

Nàng lo lắng hỏi hần.

- Không! Nhưng sao người lại uống say vậy, hơn nữa Phúc công công lại dẫn ta hôm nay để người nghỉ ngơi, chuyện này là sao

??

Tiểu Lâm tử thắc mắc hỏi nàng.

- Không có gì!

Nàng liền nằm xuống, càng suy nghĩ càng đau đầu, rốt cuộc hôm qua nàng có làm gì quá phận không a

5. Chương 5

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế! Nô tài Tiểu Lạc tử đến trình diện!

CMN, chưa sáng mà nàng đã phải làm việc, hầu hạ gì chứ, mới sáng nhìn thấy mặt hần đảm bảo nàng xui cả ngày. Thì ra trong tấm điện của hoàng thượng là như thế này, bên trong chỗ nào cũng lấp lánh như dát vàng vậy, trưng bày toàn bảo vật, phảng phất trong không khí còn thoang thoảng mùi Long Tiên hương nhẹ, nhưng đâu đó có mùi nguy hiểm.

Không thấy ai đáp lại, nàng tiến tới gần Long sàng, mới phát hiện hắc còn ngủ. Thiên a
Nàng phải đánh thức hắc sao?

- Hoàng..hoàng thượng! Mau dậy a~~ Sắp đến giờ Thượng triều rồi!!!!

Vẫn không có động tĩnh, nàng nhớ Phúc công công đã nói:

” Nhất định phải gọi hoàng thượng dậy trước giờ Thượng triều nửa canh giờ, nếu không người sẽ trách phạt”

Hắc không chịu dậy còn trách ai a~~, nghĩ vậy nàng liền ra sức gọi lớn:

- HOÀNG THUỶNG!!! MAU DẬY A

- Ta đã dậy rồi, không cần lớn tiếng như vậy

~~Một giọng nói trầm nhẹ từ sau màn giường vang lên.

Thực ra hắc đã thức dậy từ lâu, kỳ thật hắc chỉ muốn trêu chọc tiểu thái giám này một lát.

- Hoàng thượng, nô tài đã chuẩn bị mọi thứ, mời hoàng thượng dậy rửa mặt thay y phục để chuẩn bị thượng triều!!

Nàng nhẹ giọng hướng hắc nói.

- Người mới đến đây có quen không? Có hài lòng với công việc này không?

Lam Dạ Quân tỏ vẻ đầy quan tâm.

- Nô tài tuy chưa quen lắm, nhưng sẽ cố gắng làm tốt, nhờ phúc của hoàng thượng vui đến nỗi hôm qua không ngủ được!

Nhờ phúc của người mà tối qua lão nương ngủ toàn mơ thấy ác mộng.

- Mau đến đây giúp trẫm thay y phục!

Hắc cất giọng trầm thấp.

Nàng cầm y phục đã chuẩn bị từ trước nhẹ nhàng tiến tới gần hắc.

Nhìn hắc khác hắc mọi ngày, không còn nghiêm chỉnh lạnh lùng khó gần nữa mà toát lên vẻ lười biếng, nhìn vô cùng quyen rũ.. khiến tim nàng không tự chủ loạn một nhịp... Ai~~ Nàng làm sao thể này?

Từ từ cẩn trọng chỉnh lại trung y cho hắc, nàng có thể cảm nhận được sau lớp áo kia là sự rắn chắc, khuôn ngực của hắc thật lớn, cơ bụng không có lấy chút mỡ thừa, sờ vào thật khoáy...nàng thực sắc, thực sắc a

~~ Sờ đủ chưa?

Hắc hướng mắt nhìn nàng.

- Chưa! Chưa đủ a

~~Nàng hoàn toàn quên mất trước mặt mình là ai.

- Nước miếng của ngươi chảy đầy ra rồi kia!

Hắc nhếch môi cười nhẹ.

- Vậy sao?

nàng giơ tay lên lau nhẹ khóe miệng, phát hiện không có nước miếng, chợt giật mình quỳ xuống:

- Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết đã mạo phạm hoàng thượng!!

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nàng, hắc càng lấy làm thích thú.

- Không ngờ bề ngoài của ta còn khiến một thái giám nảy sinh dục vọng!

Hắc mỉm cười đầy gian xảo.

- Nô tài không dám, chỉ là, chỉ là.. nô...nô tài thật bụi dính trên áo hoàng thượng nên.. nên mới phải cho hàng thường!

Nàng diên rồi sao, sao lại lấy lí do vớ vẩn như vậy.

-Ồ..thì ra là vậy, nếu vậy người còn không mau tiếp tục thay y phục cho ta.

Nàng thật không ngờ hẳn lại tin thật, thấy vậy liền dùng tốc độ nhanh nhất thay y phục cho hẳn. Nàng chỉ cao đến gần ngực hẳn nên lúc cài áo cho hẳn nàng có thể cảm nhận được mùi hương nhẹ nhẹ trên cơ thể hẳn, hơn nữa hơi thở ấm nồng của hẳn phả vào khiến nàng một trận nóng mặt.

Sau khi miễn cưỡng làm xong hết mọi việc nàng liền gọi ngự thiện phòng đem đồ ăn lên cho hẳn, hazz... chỉ mới có một buổi sáng mà nàng đã toát hết mồ hôi, không chỉ vì mệt mà còn vì sợ.

Mấy ngày nay nàng vô cùng mệt mỏi, công việc tuy rất an nhàn nhưng nàng có cảm giác như phải chiến đấu với Lam Dạ Quân vậy. Không hiểu sao hẳn rất thích trêu chọc nàng, khiến nàng bao phen hốt hoảng.

“- Tiểu Lạc tử,sao người nhìn ta ngẩn ra vậy,mặt ta cũng dính bụi sao, nếu thì đến đây lau giúp ta”

“- Nô tài không có ý đó a~~” Khốn kiếp!

”- Tiểu Lạc tử, ta cảm thấy lúc trước người xem tướng rất chuẩn, xem hộ ta một quẻ thế nào?

“- Nô tài không dám nói năng lung ”Bói cái đầu người.

“- Tiểu Lạc tử, hình như người rất thích ngân lượng”

” Có chút chút a~~” Liên quan gì đến người.

” Tiểu Lạc tử, hình như người thường xuyên chửi thề ta”

” Nô tài đương nhiên không có gan đó” Đúng thế, ta đang mắng người đó, người đoán cũng thật chuẩn, làm thầy bói luôn đi.

Ngày nào cũng thế, hẳn tung đồn nàng phòng thủ, cứ như vậy bề ngoài nàng luôn tươi cười nhưng sau lưng luôn thầm mắng hẳn.

Còn về phần Lam Dạ Quân, hẳn cũng không hiểu rốt cuộc mình làm sao nữa, cứ nhiên luôn trêu chọc một tiểu thái giám, hơn nữa luôn đối với thái giám này luôn có cảm giác đặc biệt, tựa như muốn đối đãi với hẳn như đối với một cô nương.. có lẽ thiên mới biết hẳn bị làm sao?

Lâm Lạc Tiểu hầu hạ Lam Dạ Quân cũng hơn 1 tháng, đương nhiên quan hệ móc nối cũng không ít, ngân lượng cũng chui vào túi nàng nhiều không xuể.

Ví dụ như một hôm Hiền Phi đến tìm hoàng thượng:

- Hoàng thượng đang bận phê duyệt tấu chương sao? Vậy bản cung về trước”

Nàng ta một mặt buồn bã quay lưng định trở về, nàng liền nảy ra ý nghĩ.

- Nương nương dừng bước!

Nàng chạy đến nhẹ giọng nói.

- Sao? Có chuyện gì?

Hiền Phi khó chịu hỏi nàng.

- Nô tài ở bên hoàng thượng cũng đã lâu, cho nên có cách giúp hoàng thượng chú ý đến nương nương!

Nàng nhếch môi cười nhẹ.

- Người có cách, vậy mau nói cho bản cung!

Hiền Phi dường như có hứng thú, mặc kệ là cách nào nàng ta cũng phải dành được sủng ái của hoàng thượng.

- Chuyện này...

Nàng liền ngáp ngừng, tay xoa nhẹ hầu bao phía dưới đai lưng.

Hiền phi thấy vậy liền bảo nha hoàn đưa cho nàng một nén vàng nhỏ, nàng quả thật lãi to, kỳ thật nàng cũng chỉ muốn cùng lắm là một ngàn lượng mà thôi, không ngờ vị nương nương này lại hào phóng như vậy. Nghĩ vậy nàng liền mỉm cười.

- Nương nương, ngày mai hình như có hội thưởng hoa, là một cơ hội tốt, cho nô tài hỏi người đình mặc y phục như thế nào?

- Đương nhiên là phải mặc y phục sắc sỡ, càng nổi bật càng tốt!

- Vậy là nương nương sai rồi, chắc chắn các vị phi tần khác cũng nghĩ như nương nương nên thành ra ai cũng mặc y phục sắc sỡ, theo nô tài được biết hoàng thượng sẽ không thích như vậy.

Nàng liền thầm nghĩ nữ nhân trong cung lúc nào cũng chỉ muốn nổi bật mà tự biến mình thành mấy bình hoa sắc sỡ biết chuyển động.

- Vậy phải làm sao?

- Nương nương nên mặc y phục có màu sắc nhẹ một chút, sao cho thật thanh tao, cũng không thể trang điểm quá dày, chỉ nên điểm nhẹ một chút, còn nữa.. phải làm sẵn một bài thơ, chuẩn bị một chút trà bánh cho hoàng thượng.

Nàng chậm rãi chỉ dẫn nàng ta.

- Nghe cũng thật có lí, được rồi, ngày mai nếu thành công ta sẽ thưởng thêm cho người.

Quả nhiên ngày hôm đó nàng ta được hoàng thượng khen ngợi vô cùng, còn ban thưởng rất nhiều cho nàng ta khiến các vị phi tần khác đỏ mắt ghen tỵ. Cũng nhờ vụ làm ăn đầu tiên đó, rất nhiều vị nương nương quý phi đến gặp nàng mong nàng chỉ giáo, hầu bao của nàng ngày nào cũng có ngân lượng chui vào, nàng chưa bao giờ sung sướng như vậy.

Tuy nhiên rồi cũng có một ngày những việc đó chui đến tai hoàng thượng, vậy là Lâm Lạc Tiểu phải dừng ngay mọi phi vụ làm ăn, tất cả cũng chỉ vì một lời nói của Lam Dạ Quân:

- Người gần đây cũng thật rảnh rồi, còn học người ta làm quân sư, có cần ta chuyển người đến chỗ các ma ma để dạy dỗ các phi tần không?

Nàng nghe vậy liền hồn xiêu phách tán, sợ hãi vô cùng, dập đầu xin tha.

Hôm nay Lam Dạ Quân vẫn chưa bãi triều, nàng ở trong tẩm cung của hấn dọn dẹp một chút liền thấy hơi mệt, dựa đầu vào bàn ngủ thiếp khi nào không hay, không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy ở miệng hơi ngứa như có con gì đang cắn, giật mình tỉnh dậy liền đập vào đầu ai đó.

Lúc hoàn toàn tỉnh thấy Lam Dạ Quân đang ôm đầu, nàng liền hô Phúc công công gọi thái y.

- Hoàng thượng, người có sao không, nô tài đáng chết!

Không ngờ đầu nàng cứng như đá vậy, đập trúng hấn u lên một cục, sao lúc đây hấn lại ngồi gần nàng như vậy chứ...

Một lúc sau, một vị thái y trẻ tuổi bước vào, nhìn qua cũng thật tuấn mỹ, trong cung cũng thật nhiều mỹ nam a

--Sau khi kiểm tra, vị thái y đó nói chỉ là chấn thương nhẹ, bôi được vài ngày sẽ không sao. Nàng vẫn hơi lo lắng, lỡ hấn có làm sao thì đầu nàng cũng lìa khỏi cổ.

- Vương thái y! Trẫm không sao! Người lui đi!

Lam Dạ Quân cất tiếng.

- Vi thần cáo lui!

Vương thái y thu dọn đồ đạc chuẩn bị rồi đi.

- Tiểu Lạc tử, mau tiễn Vương Thái y!

Hắn lạnh lùng ra lệnh cho nàng. Thiên a~~ Hắn là đang tức giận với nàng sao.

- Nô tài tuân mệnh!

Nàng khom người đi theo Vương Thái y.

Lúc ra khỏi tắm điện, bỗng nhiên Vương thái y đưa nàng một bình dược nhỏ.

- Ta thấy trán ngươi cũng bị sưng, cầm dược này bôi đi!

Không hiểu sao hắn rất có cảm tình với tiểu thái giám này.

- Cảm ơn đại nhân!

Nàng thực cảm động, hắn là quan tâm nàng sao!

- Gọi ta Vương Thành được rồi! Không cần khách khí!

Hắn dịu dàng nhìn nàng.

- Vậy làm bằng hữu đi, ta là Tiểu Lạc tử, ta gọi ngươi là A Thành được không?

Nàng rất thích kết giao bằng hữu.

- Hảo!

Vương Thành mỉm cười đầy thân thiện.

Cùng lúc đó, trong tắm điện chỉ còn mình Lam Dạ Quân và tiểu Phúc tử. Hắn trầm tư suy nghĩ, không hiểu sao mình lại làm như thế.

Thật ra lúc này bãi triều, hắn nhanh chóng vào tắm điện muốn tìm tiểu Lạc tử lại thấy hắn ta đang ngủ gật. Hắn không nỡ gọi tiểu Lạc tử thức dậy, liền cứ vậy chăm chú nhìn hắn ta ngủ. Không hiểu sao nhìn đôi môi đỏ mọng kia hắn lại không thể kiềm chế cúi xuống. Hắn thật muốn phát điên, xúc cảm ngọt ngào mềm mại ấy khiến hắn điên cuồng, khiến hắn nảy sinh dục vọng. Đến khi bị đập vào đầu, hắn mới hoàn hồn, cứ nhiên hắn lại hôn một tiểu thái giám, hắn càng suy nghĩ càng đau đầu.

- Tiểu phúc tử, trầm hỏi ngươi chuyện này?

Hắn cất tiếng lạnh lùng.

- Hoàng thượng cứ hỏi!

Tiểu Phúc tử cúi đầu lắng nghe.

- Nếu.. nếu một người nam nhân vốn không có hứng thú nhiều với nữ nhân, nhưng có một ngày hắn lại có cảm giác với một nam nhân, à không... chỉ là một nửa nam nhân.. còn có dục vọng với người đó, hơn nữa còn hi vọng người đó là nữ nhân.. người nói hắn là làm sao?

Lam Dạ Quân ngượng ngùng hỏi.

- Nô tài cũng không rõ... nhưng theo nô tài nghĩ có thể nam nhân đó là bị đoạn tỵ a

~~Tiểu Phúc tử thành thật nói.

” Thiên a~~ thì ra hắn là bị đoạn tỵ chi phích..”

6. Chương 6

Mấy ngày nay, nàng cảm thấy Lam Dạ Quân rất không bình thường, ít trêu chọc nàng hơn, cũng không thường nói chuyện như trước, nhưng nhiều lúc lại đột nhiên nhìn chăm chăm nàng.

- Hoàng thượng! Mặt ta dính gì sao?

Nàng không chịu nổi liền hỏi hắn.

- Sao ngươi lại là thái giám?

Thiên a~~ Sao hắn lại trả lời không liên quan như vậy chứ, lòng dạ nam nhân khó lường mà.

- Nô tài là thái giám thì có ảnh hưởng gì a?

Nàng bạo gan hỏi hắn.

- Không có gì!

Đúng là tâm tư khó đoán.

- Hoàng thượng, ngày kia là thu săn, ngài định dẫn theo vị phi tần nào a?

Nàng bèn lảng sang chuyện khác. Nhắc mới nhớ hôm trước Huệ phi nhờ nàng tìm cách cho nàng ta được đi theo, xong việc sẽ trả cho nàng 5000 lượng, nàng vốn định từ chối nhưng ngân lượng không vào túi nàng nhìn thật tội nghiệp a

~~~ Ngươi tò mò, muốn đề cử ai sao?

Hắn nhíu mi nhìn nàng.

- Nô tài không dám, chỉ là gần đây thấy biểu hiện của Huệ phi không tệ nên..

- Đủ rồi!!!!

Nàng chưa kịp nói xong hắn đã quát lên khiến nàng giật mình quỳ xuống.

- Nô tài đáng chết!

- Ngươi muốn ta ở cùng với nữ nhân khác sao?

Hắn nhìn nàng đầy buồn bã.

” Là sao a? Nàng không hiểu hắn nói gì, cái gì nữ nhân khác?”

- Ngươi ra ngoài đi!

Hắn nhẹ giọng hướng nàng nói.

Nàng không dám nói thêm gì liền lập tức đi ra ngoài.

Trong tấm điện chỉ còn mình hắn. Hắn không hiểu sao lúc tiểu Lạc tử muốn hắn cùng nữ nhân khác hắn lại rất đau lòng. Hắn đã thật sự là đoạn tụ, là yêu tiểu thái giám này rồi sao?

*****

Ngày thu săn, hoàng cung trở nên náo nhiệt. Lam Dạ Quân trên lưng ngựa oai phong tuấn mỹ vô cùng khiến ai nhìn cũng đều bị hấp dẫn, trong đó có Lâm Lạc Tiểu nàng. Tuy nhiên, kỳ lạ là hắn không mang theo vị phi tần nào, chỉ mang theo vài thị vệ, thái giám thân tín, các vương gia cùng Vương thái y.

Lâm Lạc Tiểu vừa thấy Vương thái y xuất hiện liền hô to:

- A Thành! Ngươi khỏe không?

- Tiểu Lạc tử, ta khỏe, lâu lắm không gặp!

Wang Thành nhìn nàng đầy dịu dàng.

hai người vừa đi vừa nói chuyện thật vui vẻ, một màn như vậy lại khiến Lam Dạ Quân chướng mắt, khó chịu nhứt mảy.

” Tiểu Lạc tử sao lại thân với Vương thái y vậy chứ, trông thật đáng ghét”

Hắn càng nghĩ càng tức giận, bắt mọi người phải đi nhanh hơn nữa.

Đến bãi săn, Lam Dạ Quân bỗng nhiên như thú hoang vậy, điên cuồng săn bắn, không biết đang bực tức chuyện gì nữa. Nhìn thái độ của hắn như vậy ai cũng không dám đến gần. Mãi đến khi Lâm Lạc Tiểu cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, hắn dường như trở về trạng thái ban đầu, cả người đều trở nên tràn đầy sức sống.

- Tiểu Lạc tử, ngươi thích ăn thịt gì lắm sẵn cho người?

Hắn mỉm cười ôn hòa nhìn nàng.

- Nô tài không biết, tùy.. tùy hoàng thượng thôi!

Nàng lắp bắp trả lời. Sao lại hỏi nàng vấn đề này nha~~ Làm như hắn đi săn là vì nàng a

~~ Vậy trăm người đợi trăm, trăm cứ sẵn lát người tự chọn! Người ở đây chờ trăm!

Sao nàng có cảm giác hắn như một người chồng sắp đi xa đang tạm biệt tiểu nương tử vậy.

- Vậy.. vậy ta ở đây chờ hoàng thượng!

Nàng ngây ngốc trả lời khiến hắn không nhịn được mỉm cười đầy ôn nhu.

Sao nàng cứ có cảm giác kì lạ, sao những lời của hắn nói với nàng lại như.... nàng thật không dám nghĩ tiếp nữa.

*****

Đêm đến, mọi người tập trung quanh lều trại, cùng nhau nướng thịt, một không khí hài hòa vui vẻ bao trùm. Thế nhưng đang vui vẻ,, bỗng nhiên từ đâu bay ra mấy mũi tên hướng chỗ mọi người đang tập trung.

- Là thích khách! Nhưng thu sẵn lần này đều giữ kín, trừ mấy người thân thích ra rất ít người biết!

Tất cả lại trở nên hỗn loạn, ngự tiền thị vệ đều tập trung vây quanh Lam Dạ Quân để bảo vệ, lúc này Lam Dạ Quân. Lúc này Lâm Lạc Tiểu cũng rất muốn chạy thoát thân, thế nhưng thế nào cũng không thể rời tay Lam Dạ Quân vì hắn đang nắm tay nàng rất chặt.

Một đám người mặc y phục màu đen xông đến, hô lớn đầy dữ tợn:

- Giết cầu hoàng đế!!!!

Chúng tiến lên đâm chém.

Lâm Lạc Tiểu vốn sợ máu, hơn nữa mùi máu tanh lẫn vào không khí khiến nàng trở nên khó chịu, đứng lảo đảo không vững. Lam Dạ Quân vốn muốn xông lên trợ giúp thị vệ, nhưng hắn nghĩ Lâm Lạc Tiểu đang hoảng sợ, vậy nên dứt khoát kéo nàng chạy vào rừng.

Thế nhưng phía sau vẫn có hai tên thích khách đuổi, hơn nữa tốc độ đã sắp đuổi kịp. Lâm Lạc Tiểu cảm thấy không ổn, liền nói:

- Hoàng thượng chúng ta chia nhau ra đi, hay để nô tài dụ chúng đi chỗ khác.

Chạy trốn vốn là sở trường của nàng, đi cùng tên này sẽ làm giảm tốc độ, tốt nhất nên tách ra, nàng còn muốn sống a

~~~ Không được! Trăm phải bảo vệ người!!

Lam Dạ Quân dứt khoát không đồng ý, nàng hơi ngẩng người, thì ra cảm giác có người bảo vệ là như thế này. Lúc này trái tim nàng thành thục liền tụt.

Chạy mãi, cuối cùng cũng không thấy bóng dáng hai tên kia đâu, nàng cũng an tâm, bước đi cũng chậm lại, vừa đi vừa quay đầu xem còn ai đuổi theo hay không thì bỗng nhiên bước hụt:

-Á...Áaaa!!!

Lam Dạ Quân theo bản năng kéo tay nàng lại, kết quả hai người cùng rơi xuống một cái hố lớn, phải tầm chục mét, dù Lam Dạ Quân có kinh công cũng khó mà lên.

Cả người nàng lúc này vì ngã đau mà trở nên ê ẩm, thấy bản thân đang ở dưới đáy một cái hố sâu liền hoảng sợ, lỡ nàng bỏ mạng ở đây thì sao a. Nhưng nhìn qua thấy Lam Dạ Quân ngồi bên cạnh nàng liền thấy an toàn, dường như không còn cảm thấy sợ như lúc này.

- Người có sao không?

Hắn nhìn nàng đầy lo lắng.

- Nô tài không sao! Hoàng thượng, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây!!

Nàng ngược lên trên, dùng sức hô to:

- CÓ AI KHÔNG!!! CỨU NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!

Và cứ thế, nàng kêu cứu suốt nửa canh giờ.

- Thôi đừng kêu nữa, người đã mệt lắm rồi.

Lam Dạ Quân sốt ruột nhìn nàng.

- Nô...nô tài không sao!!

Lúc này giọng nàng trở nên khàn khàn, cổ họng đau rất vô cùng.

- Sẽ có người đến cứu chúng ta, người yên tâm!!

Hắn hướng nàng đầy ôn nhu.

- Hôm..hôm nay quả là xui xẻo! Gặp thích khách lại còn rơi xuống cái hố chết tiệt này!

Nàng hoàn toàn tức giận, thiếu chút nữa là chửi thề.

Lam Dạ Quân nhìn thấy vậy thiếu chút bật cười, tiểu thái giám này tức giận lên cũng thật đáng yêu.

Bỗng nhiên, trời đang yên đang lành, có mấy hạt mưa rơi xuống.

- Lão Thiên~~ Ông muốn trêu chọc ta hay sao, ta còn chưa đủ xui xẻo!!!

Lâm Lạc Tiểu hoàn toàn tức giận, ngẩng cổ lên trời bất chấp hô to.

Thế nhưng nàng vừa dứt lời,mưa đã rơi xuống như trút, hơn nữa còn có mấy đạo sấm sét vang lên. Nàng giật mình.

- Lão thiên~~ Lão thiên, ta chỉ đùa thôi...Á!!!

Mưa ngày càng nặng hạt, nàng cũng theo đó rồi bởi không biết tìm đường nào tránh mưa. Lúc này, Lam Dạ Quân liền kéo nàng vào lòng, dùng tay che chắn cho nàng. Nàng mở to mắt nhìn hắn. Hai người cứ thế im lặng, giữ nguyên tư thế đến lúc tạnh mưa.

- Tiểu Lạc tử, mau cởi y phục trần dùng nội lực giúp người hong khô!

Thấy trời tạnh hẳn, Lam Dạ Quân liền mau chóng dùng nội lực tự hong khô y phục bản thân từ trong ra ngoài, nhưng Lâm Lạc Tiểu cần cởi hết y phục mới có thể hong khô được.

Vừa nghe đến cởi y phục, Lâm Lạc Tiểu liền hoảng sợ.

- Không cần không cần! Nô tài thích mặc y phục ướt!!

- Ngoan! Không được cứng đầu! Lỡ người bị cảm thì sao!

Lam Dạ Quân dịu dàng nói.

- Không!! Không! Nô tài rất khỏe mạnh, không sao không sao!

Thấy nàng cố chấp như vậy hẳn cũng không nói thêm, nhưng rất sợ nàng sẽ bị cảm.

Quả nhiên, nửa đêm Lâm Lạc Tiểu đã bị sốt nặng, lúc mê mang còn nói sảng. Lam Dạ Quân ngủ bên cạnh nghe thấy tiếng động liền thức dậy, men theo ánh trăng liền nhìn thấy sắc mặt Lâm Lạc Tiểu rất kém. Hắn đưa tay lên trán sờ thử, quả nhiên là nóng vô cùng.

- Tiểu thái giám người không nghe lời! Bây giờ bị sốt rồi thấy chưa!!!

Miệng hắn tuy đang mắng nhưng trong tim lại đau đớn vô cùng, nhìn sắc mặt Lâm Lạc Tiểu kém như vậy hẳn cũng không nỡ trách móc nàng nữa.

- Lạnh..lạnh quá!

Lâm Lạc Tiểu run rẩy lên tiếng, thấy vậy Lam Dạ Quân liền dùng nội lực làm khô củi, sau đó đốt lửa, trong không gian lạnh lẽo bỗng trở nên ấm hơn rất nhiều.

Thế nhưng Lâm Lạc Tiểu vẫn rên lạnh, Lam Dạ Quân liền ôm nàng vào lòng, kết quả nhận ra y phục nàng vẫn rất ướt. Không do dự liền nhẹ nhàng cởi y phục nàng ra. Tự nhiên cởi đến trung y, hắn càng thấy nóng cả người, định bụng không nên cởi tiếp nhưng sờ thấy trung y của nàng cũng rất ướt, không do dự liền cởi ra. Giây sau hắn liền bất động, hắn nhìn thấy...

7. Chương 7

Lúc Lâm Lạc Tiểu tỉnh dậy trời đã sáng. Ngoại trừ việc đầu vô cùng đau, cổ hơi rát cũng không cảm thấy có bất thường nào. Đến y phục trên người cũng hoàn toàn khô ráo, quả là thần kỳ. Nàng vừa tỉnh táo một chút liền quay sang chỗ Lam Dạ Quân, thấy hắn nàng liền giật mình, nhìn hắn hoàn toàn tỉnh táo, vàng mắt hơi thâm quầng.. chẳng lẽ hắn cả đêm không ngủ.

- Hoàng thượng!

Vừa nghe nàng gọi, hắn hơi ngậy người.

- Người tỉnh rồi sao?

Hắn nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ hăng ngày.

- Nô tài đã tỉnh, hôm....hôm qua hoàng thượng mất ngủ sao?

Nàng nhìn hắn đầy lo lắng.

- Chỉ là suy nghĩ một số chuyện, hôm qua người sốt, giờ cảm thấy thế nào?

Hắn ôn nhu hỏi nàng.

- Nô tài vẫn tốt!

Nàng cố gắng bày ra giọng điệu khỏe khoắn ý chỉ mình không có việc gì hết.

- Tiểu Lạc tử! Trẫm hỏi người..người có...

Hắn chưa hết câu bỗng nhiên nghe tiếng người gọi phía trên.

- Hoàng thượng... có phải người dưới đó không? Nô tài là tiểu Phúc tử đây!

Lam Dạ Quân chưa kịp đáp lại Lâm Lạc Tiểu đã vô vàng hô lớn.

- CHÚNG TA Ở ĐÂY!PHÚC CÔNG CÔNG MAU CỨU NGƯỜI A!!!!

Một lúc sau, Lam Dạ Quân và Lâm Lạc Tiểu đã an toàn được kéo lên. Mọi người thấy hoàng thượng bình an liền thở phào nhẹ nhõm.

Ai ai cũng vui vẻ chỉ có một người đang nhúu mày suy nghĩ, mọi cảm xúc đan xen trong tâm trí hắn.

” Hôm qua không phải mơ, hẳn kỳ thật đã cõi y phục của tiểu Lạc tử ra mới phát hiện bí mật động trời. Thì ra tiểu Lạc tử là nữ nhân chân chính, Lúc cởi trung y ra, hắn thấy một dải băng quấn ngực, hơn nữa còn có da thịt mịn màng, xương quai xanh quyến rũ..tất cả đều hiện ra trước mắt hắn, hắn không thể nhìn nhầm. Càng không thể ngờ miếng ngọc bội tùy thân của hắn lại được đeo trên cổ nàng, hắn liền khẳng định nàng chính là nữ nhân hắn gặp hôm đó, thảo nào hắn lại thấy nàng quen mắt đến thế. Thì ra trên đời này có thứ gọi là Duyên phận. Nhưng cũng hơi lo lắng, liệu nàng có phải nội gián hay thích khách gì không, tuy nhiên hắn vui mừng là phần lớn, hắn không phải đoạn tụ, hẳn chân chính là yêu một nữ nhân..”

Đang suy nghĩ miên man, hắn liếc sang chỗ nàng, giây sau đó mày đẹp liền nhúu chặt. Nàng đang vui vẻ nói chuyện với Vương Thành.

Lâm Lạc Tiểu đang vui vẻ cứ nhiên không biết mình đã bị vào tầm mắt của ai đó.

- A Thành! Hôm qua thật sợ chết ta! Cũng may không có việc gì!

- Tiểu Lạc tử, ta thật lo lắng cho ngươi, nhìn sắc mặt ngươi không tốt, có phải ngươi bị bệnh rồi không?

Vương Thành lo lắng nhìn nàng.

- Không sao không sao! Chỉ là bệnh vặt thôi!

Nàng sờ mũi mỉm cười.

- Để ta...

Vương Thành chưa nói hết câu thì một giọng nói khó chịu chen ngang.

- Vương Thành! Lát nữa về hoàng cung thì bốc thuốc xem bệnh cho tiểu Lạc tử, hẳn hôm qua bị sốt rất cao!

Nói rồi liền trừng mắt nhìn tiểu Lạc tử.

- Còn không mau hầu hạ tẩm thay y phục! Chuẩn bị hồi cung!

Lâm Lạc Tiểu tuy bất mãn nhưng cũng im lặng làm theo ý hắn.

Về đến cung, Lâm Lạc Tiểu được Lam Dạ Quân cho về phòng nghỉ ngơi. Lâm Lạc Tiểu đương nhiên là cao hứng vô cùng, sau khi tắm rửa thay y phục cũng thoải mái nằm xuống giường. Tuy nhiên đầu vẫn còn hơi choáng váng. Nằm nghỉ được một lúc, nàng nghe thấy tiếng Vương Thành, liền ngồi dậy ngay ngắn.

- A Thành! Ngươi đến đây làm gì a~~??

- Tiểu Lạc tử, ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta vừa kiểm tra cho hoàng thượng xong, nghĩ muốn xem bệnh tình của ngươi như thế nào!

Vương Thành mỉm cười nhìn nàng.

- Cảm ơn ngươi nha! Cứ cho ta ít thuốc giảm đau đầu là được,ta không sao!

Lâm Lạc Tiểu hướng hắn nói.

- Không thể tùy tiện!

Không kịp chờ nàng từ chối, hắn liền nhanh chóng cầm tay Lâm Lạc Tiểu bắt mạch, cả quá trình chưa đến 3 giây. Giây sau, hắn chột tròng mắt lớn.

- Tiểu..tiểu Lạc tử, ngươi...ngươi..... là nữ...nhân!

Nàng cảm thấy không xong rồi a~~ Quá sơ suất, sơ suất nha!

- Bé.. bé miệng thôi!

Nàng nhanh chóng bịt miệng Vương Thành. Nhìn qua nhìn lại xem có ai khác không.

- Người...người... sao có.. thể!

Vương Thành bị dọa đến nói lắp.

- Cũng không có gì to tát, người im lặng, ta sẽ giải thích cho người hiểu, im..im lặng!

Lúc này nàng vô cùng bình tĩnh, nghĩ dù sao A Thành cũng là bằng hữu của nàng, chắc chắn có thể giữ bí mật này cho nàng.

- Được rồi, ta.. nghe đây!

Vương Thành lúc này cũng bình tĩnh hơn lúc nãy.

- Ta đúng là nữ nhân, tên của ta là Lâm Lạc Tiểu, ta là một người chuyên đi lừa đảo... a hơi khó nghe, là một thương nhân nhỏ chỉ chuyên tâm kiếm được thật nhiều tiền.. một hôm....

Thế là trong vòng nửa canh giờ, nàng kể hết toàn bộ sự thật(có thêm chút mắm muối gì đó) cho Vương Thành nghe, kể hăng say đến mức khô cả họng.

- Người hiểu chưa! Ta giả làm thái giám là bất đắc dĩ!

Nàng tự rót cho mình li trà từ từ uống.

- Nói vậy trong cung không ai biết thân phận nữ nhi của người?

Vương Thành hoàn toàn tin tưởng điều nàng nói là sự thật.

- Lâm Lạc Tiểu ta là ai! Đương nhiên không có chút sơ hở nào!

Nói đến đây nàng liền cảm thấy tự hào.

- Vậy kế tiếp người có dự định gì?

Vương Thành hướng nàng nói.

- Chắc mấy tháng sau ta sẽ giả vờ thăm nhà rồi chuồn lẹ, A Thành... Người giúp ta giữ bí mật này được không, ta cầu xin người

~~Lúc trước thì không nói gì, bây giờ Vương Thành đã biết nàng là nữ nhân, nhìn bộ dạng cầu xin của nàng hẳn không khỏi mềm lòng.

- Ta đương nhiên giúp người giữ bí mật, nhưng người phải cẩn thận, đây là chuyện khi quân phạm thượng!

- Người thật tốt, hảo bằng hữu!!

Nàng kích động cầm tay hắn cảm ơn rồi rút. Lúc này hắn chợt đỏ mặt đẩy tay nàng ra.

- Nam nữ thụ thụ bất tương thân a

~Nhìn hắn vậy nàng không khỏi bật cười.

- Thụ cái đầu người! Ta là thái giám, là tiểu Lạc tử a

~Hai người bên trong cười đùa vui vẻ, không phát hiện ngoài cửa Lâm Dạ Quân đang đứng đó.

” Hắn vốn chỉ muốn đến thăm nàng, không ngờ lại thấy Vương Thành đang ở bên trong. Toàn bộ quá trình hắn đều chứng kiến. Thì ra nàng không phải nội gián hay thích khách gì, điều này làm hắn vui mừng không thôi, hơn nữa giờ hắn còn biết tên thật của nàng- Lâm Lạc Tiểu, nghe rất hợp với tính cách nàng, thật đáng yêu. Nhưng đáng giận một chỗ nàng lại thân thiết với Vương thành như vậy. Lúc trước hắn ta không biết thân phận của nàng thì không nói, giờ hắn biết nàng là nữ nhi lại càng nguy hiểm, nhìn biểu tình lúc này của Vương Thành chỉ có người ngốc mới không hiểu Vương Thành đã thích Lâm Lạc Tiểu... hắn không thể xem thường tên Vương Thành này~~”

Hôm sau, Lâm Lạc Tiểu đã khỏe hoàn toàn, vui vẻ đến tắm cung của Lam Dạ Quân.

Thật kỳ lạ, Lam Dạ Quân cư nhiên đã thức dậy, ngồi ngay ngắn trên long sàng.

Nàng chưa kịp chào hỏi hắn đã hướng nàng mỉm cười.

- Mau đến thay y phục cho ta!!!

Nàng cảm thấy kì lạ, sao có cảm giác hắn như đang chờ nàng vậy. Tuy nhiên Lâm Lạc Tiểu bỏ qua một chi tiết nhỏ, hắn xưng “ta” với nàng chứ không phải là ” Trẫm” như mọi ngày.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều liền đến cầm y phục chuẩn bị thay cho hắn. Lúc mặc nàng cảm thấy dường như hắn cố ý đứng sát nàng chỉ có chút khe hở. Hôm nay lại tự giác khom người xuống cho nàng đỡ nhón chân lên. Lúc sắp xong hắn lại tự nhiên lão đảo thân hình sau đó dựa vào người nàng, hai tay ôm chầm lấy nàng.

- Hoàng thượng người làm sao thế!

Nàng không dám nhúc nhích động đậy. Hoàn toàn không biết mình đã bị rơi vào bẫy của đại sắc lang nào đó.

- Ta có hơi choáng váng!

Hắn nói dối không chớp mắt, thật ra hắn là đang ăn đậu hũ của nàng thôi, đột nhiên lúc nàng thay y phục cho hắn, hương thơm nhẹ nhàng của nàng cứ thoang thoảng trên chóp mũi khiến hắn không thể kiềm chế ôm lấy nàng. Có trời mới biết suýt nữa hắn còn định hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn ước thời gian mãi dừng lại ở giây phút này....

- Hoàng thượng! Hình như sắp đến giờ thượng triều rồi!

Tiểu Phúc tử bên ngoài sốt ruột nói, hắn nghĩ hoàng thượng là không chịu dậy.

- Ta biết rồi!

Tiểu Phúc tử cư nhiên phá chuyện tốt của hắn.

- Người cứ ở trong tắm điện! Ta sẽ nhanh quay về!

Hắn ôn nhu mỉm cười, nụ cười tựa gió xuân.

- Vâng!

Đến lúc hắn rời đi, Lâm Lạc Tiểu chưa hết bất động, tại sao.. tại sao lúc này tim nàng lại đập nhanh đến thế. Lúc bị hắn ôm lấy nàng cảm giác như mọi thứ đang ngừng lại vậy, tim nàng thì đập liên hồi, mặt thì nóng bừng như đang sốt... nàng đã khỏi bệnh rồi nha~~Nàng thấy những biểu hiện này, thấy giống với biểu hiện của một cô nương đang hoài xuân, đang yêu vậy.

- Trời! Sao mình lại có suy nghĩ đáng sợ như vậy! Đúng là bị bệnh đến ngu người rồi!

Lâm Lạc Tiểu thầm mắng mình, tự gõ vào đầu ba cái.

8. Chương 8

- Tiểu Lạc tử!! Tiểu Lạc tử!?

Tiểu Lâm tử dường như hét lên.

- Ha..hả!?

Lúc này Lâm Lạc Tiểu vẫn còn hơi ngơ ngác.

- Ta nói sao người lại thẩn thờ như thế hả? Gây ra chuyện gì sao?

Tiểu Lâm tử tò mò hỏi nàng.

- Không..không có gì?

Thật ra mấy ngày này nàng cứ trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, chỉ vì một cái ôm, một cử chỉ, một lời nói dịu dàng của Lam Dạ Quân đã khiến nàng sắp điên rồi. Nàng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra nữa. Nàng không tự ngừng nói với bản thân đó chỉ là ảo giác..ảo giác! Nhưng.. cuối cùng vẫn không ngừng nhớ đến, còn có chút mê luyến. Trên đời này chỉ có tiền mới làm nàng lung lay, nhưng bây giờ thì..

Nàng và tiểu Lâm tử đang đi, bỗng nhiên từ xa có một cảnh tượng.

Một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đang thẹn thùng nép trong lòng Lam Dạ Quân, tuy mọi thứ chỉ diễn ra chưa tới ba giây nhưng Lâm Lạc Tiểu lại cảm thấy ở đó đang diễn một vở tình chàng ý thiếp vô cùng thấm thiết, tình nồng mật ý.

- Tiểu Lạc tử! Người thấy gì không? Đó chính là con gái Thừa tướng, nghe nói năm nay nàng ấy sẽ tham gia tuyển tú! Hazz... người nói sao lại có người đẹp như vậy chứ!

Tiểu Lâm tử vừa nói vừa say mê nhìn nàng ta.

- Đẹp gì mà đẹp, mặt chỉ bôi phấn dày hơn người bình thường, mang y phục gấm vóc lụa là, ngực cũng chẳng qua to hơn một chút, nàng ta chẳng bằng một góc....

Nói một hơi nàng lại ngừng giữa chừng khiến tiểu Lâm tử trờng mắt.

- Một góc ai?

- Góc cái đầu người, suốt ngày chỉ biết nói nhảm, không mau làm việc đi, tự nhiên lại lôi ta đến nơi chết tiệt này, nhìn người ta tình chàng ý thiếp hay lắm sao, có gì mà ngưỡng mộ, thích thì về tự soi gương tự nói lời yêu với bản thân mình đi thì hơn!!!!!!!!!!!!!!

Nàng không hiểu sao lại tức giận đến thế, không hiểu tại sao mình lại muốn trút giận lên tiểu Lâm tử.

- Hoàng..hoàng thượng vạn tuế!

Tiểu Lâm tự sợ hãi quỳ xuống. Nàng thầm hô không xong rồi, tự nhiên la lớn làm gì lại kinh động đến người ta. Tuy vậy nàng vẫn quay lại, cố nặn ra một nụ cười.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Chính cái tên này giữa ban ngày ban mặt ôm ấp người khác, thích về phòng mà ôm, thật khiến nàng chướng mắt vô cùng.

- Bình thân!

Giọng nói trầm thấp của Lam Dạ Quân vang lên.

- Tạ hoàng thượng!

Giọng Lâm Lạc Tiểu có vẻ xa cách lãnh đạm.

Lam Dạ Quân cảm thấy có chút kỳ lạ, thậm chí lo lắng... không biết một màn vừa rồi có để Lâm Lạc Tiểu thấy hẳn không, thật ra vị tiểu thư thừa tướng kia tự vấp té, hẳn chỉ tốt bụng đỡ nàng ta lên, ai ngờ nàng ta lại choáng váng rồi lao thẳng vào lòng hắn, cũng may hắn kịp đẩy ra. Hắn thậm chí mong Lâm Lạc Tiểu sẽ không hiểu lầm...

- Hoàng thượng! Cũng đã sắp tối, tiểu nữ xin cáo lui!

Giọng nói đầy e thẹn của nàng ta vang lên khiến ai nghe cũng cảm thấy mềm nhũn. Thế nhưng Lam Dạ Quân hoàn toàn như không nghe thấy gì, còn Lâm Lạc Tiểu lại thấy nổi da gà.

” Cái giọng nói này nghe cũng hợp để làm nghề bán cá, chỉ cần nàng ta cất tiếng chắc cũng không ít người chạy đến xin mua..”

Lâm Lạc Tiểu trong lòng thầm nghĩ, đương nhiên không ai biết nàng đang nghĩ gì bởi vì trên mặt nàng hoàn toàn không có cảm xúc.

- Thôi trời cũng muộn rồi, người về đi!

Lam Dạ Quân lạnh lùng nói.

Nàng ta thật ngạc nhiên, tưởng Lam Dạ Quân sẽ giữ nàng ta lại, không ai có thể chống lại vẻ đẹp của nàng ta kia mà.

- Tiểu nữ xin cáo lui

Nàng ta cất tiếng nhẹ nhàng.

Lúc trời chập tối, chỉ có Lam Dạ Quân và Lâm Lạc Tiểu ở trong tấm điện. Nàng là đang hầu hạ hẩn dùng bữa như thường ngày, nhưng hôm nay nàng không hề nói một lời nào, chỉ yên lặng đứng một bên.

- Tiểu Lạc tử! Hôm nay ngươi không khỏe sao!

Lam Dạ Quân lo lắng hỏi nàng.

- Nô tài không sao!

Không khỏe liên quan gì đến ngươi? Cũng không phải khỏe khoắn như ai kia vì vừa được ôm mỹ nhân.

- Không sao thì tốt, tiểu Lạc tử, ngươi biết hôm nay là ngày gì không?

Lam Dạ Quân nhẹ nhàng hỏi.

- Nô tài không biết!

Ngày gì làm sao ta biết?

- Hôm nay là sinh thần thật sự của ta, lúc trước vì bất tự ngày sinh của ta không tốt, vì phải đăng cơ làm hoàng thượng nên liền đổi lại! Chuyện này chỉ có Mẫu hậu cùng những người thân tín biết!

Hắn nhẹ giọng nói với nàng.

Hắn cũng thật tội nghiệp, hằng năm đều không ai chúc mừng sinh thần thật sự.

-Đến chỗ kia lấy bình rượu, hôm nay.. ta muốn ăn sinh thần cùng ngươi!

Hắn nhìn nàng đầy mong chờ.

Nàng nhẹ nhàng đến lấy rượu, được hắn cho phép mới cẩn thận ngồi xuống.

- Ngươi uống với ta một li!

- Nô tài không biết uống rượu!

Còn nhớ chuyện lần trước, nàng đã thề không đụng đến rượu nữa...

- Thôi vậy..

Hắn cũng không muốn ép nàng, chỉ muốn trong ngày sinh thần được bên nàng, không phải với thân phận chủ tớ, mà là...

- Nhưng hôm nay là sinh thần của hoàng thượng! Nô tài sẽ uống một li!

Nàng nhìn ánh mắt đầy thất vọng của hắn, nàng không chịu nổi. Chỉ uống một li chắc không sao!!!

Thấy nàng vì hắn như vậy, hắn liền cao hứng, tự rót rót cho nàng một li rượu, một cảm giác ấm áp len lỏi vào tận sâu trong tim, thì ra nàng cũng nghĩ đến cảm nhận của hắn...

Nhưng một lúc sau, hắn liền hối hận...

- Hoàng.. thượng, thật là mê, mau rót thêm li nữa, chúng ta không say không...không về!

Nàng lại giống như lần trước, không.. còn tệ hơn lần trước, chưa đến ba li đã say mềm quên cả trăng sao.

- Tiểu Lạc tử! Ngươi say rồi!!! Ta đưa ngươi về phòng!

Lam Dạ Quân nhẹ nhàng đỡ nàng dậy.

- Lạc.. tử gì đó cái đầu người! Lão nương không đổi tên không đổi họ, Lâm Lạc Tiểu, nghe cho rõ, ta tên Lâm Lạc Tiểu!!!

Lần này nàng như bỏ hết phòng bị, không hề có chút cảnh giác nào.

- Biết rồi.. biết rồi, Tiểu nhi ngoan, ta đưa ngươi về phòng!

Tự nhiên lúc gọi tên nàng hắn liền cảm thấy thật hạnh phúc.

- Về phòng? Nam sủng như ngươi phục vụ cũng thật chu đáo!!!

Nàng giơ tay vuốt mặt Lam Dạ Quân.

- Nàng vừa nói cái gì? Nàng từng đi có nam sủng!

Hắn thật tức chết mà.

- Đương nhiên là không, một chút tiền của ta sao có thể gọi nam sủng!

Nàng mỉm cười đáp lại.

Lúc này Lam Dạ Quân mới thấy đỡ giận, nhưng câu sau của nàng lại khiến hắn tức đến sắp thổ huyết.

- Nhưng sau khi kiếm đủ tiền từ hoàng thượng rồi rời khỏi hoàng cung, bản tiểu thư đương nhiên phải gọi nam sủng thượng hạng nhất hầu hạ rồi..hahaha!!!!

Nàng vui vẻ nói.

- Ta không cho phép!

Hắn ôm chặt nàng lại, thật không ngờ Lâm Lạc Tiểu nàng lại nghĩ muốn lấy tiền của hắn đi gọi nam sủng, nàng cũng thật to gan.

- Nhìn cho kĩ, ta là ai? Nàng thật to gan, đợi nàng tỉnh rượu ta sẽ trừng phạt thật nghiêm khắc!!

- A...thì ra là hoàng thượng!

Hắn tưởng nàng sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn, ai ngờ..

- Hoàng thượng đáng ghét, sao ngươi không đi tìm tiểu thư thừa tướng chơi đi, ở đây làm gì?

Bây giờ hắn đã hiểu thái độ của nàng lại kì lạ như vậy, thì ra nàng là đang ăn dấm chua, như vậy có phải là biểu thị nàng cũng thích hắn đúng không?

- Tiểu nhi! Nàng có phải đã thích ta rồi không?

Hắn hạnh phúc nhìn nàng.

- Ta thích đó thì sao? Nhưng ngươi đừng hòng đắc ý, trong lòng ta vị trí lớn nhất là của Ngân lượng bảo bối, không ai có thể thay thế!

Hắn chợt nhíu mày, nàng cứ nhiên coi hắn còn không bằng ngân lượng, nhưng nề tình chữ ” thích” kia, hắn tạm tha cho nàng.

- Nàng đã say! Ta đưa nàng về nghỉ ngơi!

Hắn đến đỡ nàng dậy, thế mà nàng lại không chịu, tiếp tục uống tiếp một li rượu.

- Không về...không về! Hôm nay là sinh thần người..ta..ta phải tặng quà cho người, ta không nỡ cho người ngân lượng..à đúng rồi...nói.. người thích xem tuồng gì nhất ta diễn cho người xem, lúc trước ta thường xuyên giả làm tuồng hát gặt tiền, diễn cũng hay lắm nha!!!!

Nàng mỉm cười đầy tự hào.

- Tuồng gì ta cũng xem rồi, giờ nàng phải nghỉ ngơi, không cần tặng quà!

Hắn quả là hết cách với nàng.

- Không.. còn một tuồng người chắc chắn chưa xem qua..!

Nàng thần bí đưa ngón tay chỉ vào hắn.

- Tuồng gì?

Hắn cũng tò mò vài phần.

Nàng liền ghé sát vào tai hắn, nhẹ nhàng nói:

- THÁI GIÁM CƯỜNG BẠO HOÀNG THUỘNG!

Nghe đến đây hắn liền đỏ bừng mặt, chưa kịp phản ứng đã bị lôi đến chỗ long sàng., sau đó bị nàng đẩy xuống.

Nàng nhẹ nhàng trèo lên người hắn, nâng cằm hắn lên.

- Hừ...Bộ dạng người không tồi, bốn cô nương nhất định phải hưởng dụng trước mới đến phiên vị tiểu thư thừa tướng kia!

Lâm Lạc Tiểu bày ra bộ dạng lưu manh như hái hoa tặc, giọng nói khàn khàn vì say rượu, lúc này nàng đã hoàn toàn mất lí trí.

Lam Dạ Quân nghe đến đây liền tức giận, nàng muốn đẩy hắn cho vị tiểu thư kia sao?

- Ta là chỉ để nàng hưởng dụng, không để bất kì ai đụng đến!!! Mau đứng dậy, ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi!

Lời hắn nói ra khiến nàng bật cười,

- Vậy sao..

Chưa dứt lời nàng liền hôn lên đôi môi của hắn, nhẹ nhàng liếm vòng quanh, nhưng sau đó chỉ ngây ngô cắn mút, không biết tiếp theo nên làm gì!

Nhưng mấy động tác đơn giản đấy đã châm lên dục hỏa của Lam dạ Quân, hắn thở dốc nặng nề, dường như không thể kìm nén, toàn thân trở nên nóng bừng.

- Sao lại kì lạ vậy, cường bạo thế nào a, ta không chơi nữa~~?

Nàng nhắm mắt mặt mày, vừa định ngồi dậy liền bị Lam Dạ Quân áp xuống, giọng nói hắn trở nên khàn khàn.

- Để ta dạy nàng cường bạo là như thế nào!

Sự trêu chọc của nàng đã thành công khơi dậy dục vọng của hắn.

- Ta không chơi nữa!

Về mặt Lâm Lạc Tiểu lúc này thật giống như đang thẹn thùng, mặt nàng đỏ ửng vì say rượu, đôi mắt long lanh ngập nước khiến người ta phải yêu thương, bờ môi căng mọng như anh đào, hương thơm thiếu nữ nửa hư nửa thực khiến Lam Dạ Quân thần hồn điên đảo, chịu không nổi cúi xuống cướp đoạt hơi thở của nàng.

- Quá muộn rồi!!

Hắn gần như mất lí trí, đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào, cuốn lấy lưỡi nàng, sau đó triền miên dây dưa quấn quýt, lần đầu tiên hôn thân mật như thế, tim hắn như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Đến khi thấy nàng hô hấp khó khăn hắn mới buông ra. Thế nhưng không dừng lại ở đó, hắn đưa tay vuốt ve khắp cơ thể nàng, nhẹ nhàng đưa tay cởi bỏ xiêm y của nàng, Lâm Lạc Tiểu không cam lòng đưa tay giữ chặt y phục, nhưng đáng tiếc nàng không phải đối thủ của hắn, thoát cái đã bị hắn cướp đoạt chỉ còn lớp đồ lót, da thịt mềm mại nõn nà, cánh xuân thấp thoáng hiện ra. Hắn đưa tay xé nát dải băng quấn ngực của nàng, lúc này nàng gần như trần trụi trước mặt hắn.

- Đáng chết.. sao chỉ có mình ta cởi y phục.

Nàng tuy say nhưng không chịu yếu thế, ngang ngược cởi y phục của hắn, nhưng thế nào lại không thể cởi.

Hắn mỉm cười nhìn nàng, tự tay cởi y phục của bản thân, phút chốc da thịt trần trụi kề sát vào nhau.

Lam Dạ Quân đè lên nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, đầu lưỡi tinh tế liếm một vòng, trong nháy mắt, một luồng điện kỳ quái truyền khắp toàn thân khiến thân thể nàng trở nên vô lực, không có sức chống trả. Hắn nâng eo nàng, kề sát vào người mình, từ từ đi vào. Lâm Lạc Tiểu nhất thời đau đớn hô một tiếng, nước mắt thấm ướt bờ vai hắn.

- A...đau quá, đi ra!!!

Nàng khó chịu hô lên.

- Ngoan! Tiểu nhi! Gọi tên ta.. Dạ Quân!

Hắn thật sự rất khó xử, không nỡ nhìn nàng đau đớn thế nhưng lại hận không thể hung hăng chà đạp

- Dạ..Dạ Quân, ta đau...

Nghe nàng gọi tên hắn, hắn càng mất khống chế, hận không thể hòa tan trong nàng.

Rèm lụa buông xuống, xuân sắc vô biên.

Hết chương 8

9. Chương 9

Sáng sớm, vừa thức dậy, một trận ê ẩm đau nhức khắp toàn thân khiến Lâm Lạc Tiểu nhíu mày.

- Khốn kiếp.. sao lại đau đầu thế nhỉ?

Nàng vậy chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, vừa ngồi dậy một tí đã đau đến không chịu nổi, eo của nàng như gãy thành nhiều mảnh rồi nha?

- Á... CMN, xảy ra chuyện gì a?

Nàng khó chịu cất tiếng khàn khàn.

- Tiểu nhi dậy rồi sao, còn sớm, mau ngủ tiếp đi!

Một giọng nói khàn khàn trầm đục vang lên, Lâm Lạc Tiểu bỗng nhiên thấy có dự cảm không lành, quay đầu sang bên cạnh, liền thấy Lam Dạ Quân đang nhìn nàng mỉm cười.

Nàng sợ đến nỗi không thể cất tiếng.

” Khoan đã, nhất định là mơ!”

Nghĩ vậy, nàng liền nhắm mắt lại, sau đó mở ra, nhắm lại mở ra đến chục lần, vậy nhưng khuôn mặt Lam Dạ Quân vậy ở đó.

Nàng đưa tay véo đùi, đau đến chảy nước mắt

~~Nàng tát một phát vào mặt mình, đau chết rồi

~~Nàng... nàng dù có làm gì cũng không thể chứng minh được việc đang xảy ra chỉ là giấc mơ.

- Tiểu nhi, đừng tự làm đau bản thân vậy, ta sẽ đau lòng a

~Giọng Lam Dạ Quân nhỏ nhẹ, đau lòng xoa mặt nàng.

” Cái tình huống gì xảy ra đây? Lâm Lạc Tiểu tự nhủ phải bình tĩnh, hôm qua nàng có uống một li rượu chúc mừng sinh thần của hắn.. sau đó..sau đó..”

Nàng đưa tay vò đầu, mãi không thể nghĩ ra. Sau đó một trận mát lạnh trước ngực khiến nàng giật mình đưa chân che lại, định thần lại nàng mới biết mình đang lỏa thể, trên người không còn một mảnh y phục nào.

” Đây là xảy ra chuyện gì đây?”

- Tiểu nhi! Nàng làm sao vậy! Có phải tối qua người ta chưa làm hài lòng nàng nên giờ nàng nghĩ muốn tìm nam sủng sao, yên tâm lần sau ta sẽ nỗ lực hơn nữa mà

~~.....

Sao nam nhân này lại trở nên vô sỉ như vậy!

- Hoàng thượng...!

Nàng không biết phải nói gì ngay lúc này.

- Có phải nàng lo lắng vì thân phận nữ nhi bị bại lộ không? Thật ra ta đã biết từ trước!

Hắn như biết nỗi băn khoăn của nàng.

- Không...không..ý ta.. cái.. cái đó, sao chúng ta..lại..!

Vừa nói nàng vừa kéo chăn che kín cơ thể, kéo làm sao kéo luôn phần chăn của Lam Dạ Quân, khiến cơ thể rắn chắc của hắn hiện ra, cả cái đó cũng hiện ngang trước mắt nàng.

Nàng xấu hổ đỏ mặt che mắt lại.

- Cả thân thể ta có chỗ nào nàng chưa xem chưa sờ! Còn giả vờ thẹn thùng!

Nàng thật là muốn thổ huyết chết ngay tại chỗ!

- Hoàng thượng.. nô tài hôm qua hình như đã mạo phạm.. thất lễ, xin..xin hoàng thượng trách tội!

Nàng quả thật không biết nói gì vào lúc này.

- Nàng là phạm thượng, cư nhiên dám cưỡng bạo đương kim hoàng thượng Thiên Lam Quốc!

Hắn khẽ cười nhìn nàng. Nàng nghe vậy thì bỗng thấy hoảng sợ, rốt cuộc nàng đã làm gì vậy a?

- Hoàng... hoàng thượng, nô tài biết đã phạm tội tày trời, chỉ mong hoàng thượng cho ta một con đường sống, chỉ cần người cho phép ta sẽ rời khỏi hoàng cung vĩnh viễn không xuất hiện trước..

Nàng chưa nói hết câu, hắn đã nhanh chóng ôm chặt nàng lại.

- Ta không cho phép nàng rời khỏi ta, nàng đã cưỡng bạo ta, phải chịu trách nhiệm với ta..

Hắn tự như một tiểu hài tử sắp bị bỏ rơi.

- Hôm qua là thể nào a?

Nàng không nhận được tò mò hỏi.

- Nàng đúng là quên chuyện xấu mình làm rất nhanh, hôm qua nàng uống rượu rất say, ta muốn đưa nàng về.. sau đó nàng muốn diễn tuồng cho ta xem, sau đó lôi ta đến long sàng đè ta xuống, nói muốn cưỡng bạo ta...

Hắn chưa nói hết đã bị nàng lấy tay che miệng. Hắn nhếch môi đưa lửa liếm nhẹ ngón tay nàng, sau đó ngậm mút khiến nàng nòng bồng bềnh mặt rút tay ra.

- Sao...sao hoàng thượng..?

Hắn thế mà lại bại hoại như thế.

- Tiểu nhi! Ta như vậy vẫn chưa đủ nói lên thành ý của mình sao?

Hắn nhìn nàng đầy chân thành.

- Hoàng thượng..?

- Đừng gọi ta là hoàng thượng, hôm qua..nàng gọi ta là Dạ Quân!

Nói đến đây hắn liền ghé vào tai nàng.

Nàng hình như có nhớ đến chi tiết này.

- Ta biết nhất thời nàng chưa chấp nhận, nhưng ta muốn nàng hiểu rõ, ta là thật lòng yêu nàng. Ngay cả khi chưa biết nàng là nữ nhi ta đã yêu nàng rồi, lúc đó ta còn nghĩ mình là đoạn tụ...

Bây giờ nàng như bất động, hắn là đang thổ lộ với nàng sao?

- Ta cho nàng thời gian thích ứng, dù gì ta cũng đã là người của nàng, cái gì của ta cũng là của nàng, không phải nàng yêu nhất là ngân lượng, có ta nàng sẽ có thật nhiều ngân lượng!

Cái gì đây? Ngân lượng? Chiêu này lực sát thương cũng thật lớn!!

- Bây giờ nàng nghỉ ngơi đi, thượng triều xong ta sẽ trở về!

Đôi mắt hắn thoáng buồn bã, hắn thấy nàng là đang không chấp nhận hắn, thôi kệ, hắn vẫn có thời gian.

- khoan đã!!!

Hắn vừa định rời đi nàng liền lên tiếng, kỳ thật nàng quả thực đã nhìn rõ lòng mình, nàng hình như là đã thích hắn nếu không nàng đã tức giận khi thấy hắn cùng tiểu thư thừa tướng kia, nếu không nàng vừa say rượu đã cưỡng bạo hắn, nếu không nhìn thấy hắn buồn nàng liền đau đớn.. Lâm Lạc Tiểu nàng không sợ trời sợ đất, chẳng lẽ lại sợ yêu hắn.

- Nàng không cần vội..ta..

Hắn sợ nàng sẽ từ chối hắn.

- Dạ..Dạ Quân, kỳ thật ta hình như cũng thích người!

Nàng lấy hết dũng khí ra nói, thế nhưng hắn lại ngơ ngác.

- Nàng vừa nói gì?

Thấy hắn trở mặt, nàng liền hôn nhẹ lên môi hắn.

- Như vậy người hiểu chưa?

Nàng khẽ cười.

Hắn liền chồm người đến ôm nàng, hai cơ thể trần trụi dán chặt vào nhau. Chỉ với một chút xúc cảm mềm mại ấy đã khiến dục vọng của hắn bùng cháy, thoát cái liên đề nàng xuống hôn lấy hôn để...

- Hoàng thượng! Đến giờ thượng triều rồi a

~~Tiểu Phúc tử từ ngoài cửa hô lớn.

Lam Dạ Quân liền liếc phía ngoài cửa, tiểu Phúc tử chết tiệt. lại phá chuyện tốt của ta.

Lâm Lạc Tiểu thấy khuôn mặt khó coi của hắn nàng liền bật cười.

- Mau dậy a

~Nghe giọng nói ngọt ngào của nàng hắn mới hết giận, khẽ hôn lên vầng trán trơn mịn của nàng.

- Nghỉ ngơi! Chờ ta!!

Trong tim hai người lúc này chỉ có đối phương, mỉm cười đầy hạnh phúc.

Mấy ngày nay tâm trạng của Lam Dạ Quân cực kì tốt, hắn và Lâm Lạc Tiểu chính thức bên nhau kể từ ngày đó, hắn đã đề cập đến chuyện lập nàng làm hậu nhưng nàng vẫn chưa muốn, nàng vẫn muốn làm thái giám một thời gian nữa a

~~~ Tiểu nhi! Đến đây ta hôn một cái!

Hắn hướng nàng khấn cầu.

- Bại hoại! Giữa ban ngày ban mặt còn ra thể thống gì!

Lâm Lạc Tiểu không còn e dè địa vị gì, trực tiếp lộ bản tính thật.

- Người ta là nhớ nhưng nàng, từ hôm đó chúng ta vẫn chưa..

Hắn nhìn nàng đầy e thẹn.

- Cẩm chàng nói đến chuyện hôm đó!!

Nàng trừng mắt nhìn hắn, hôm đó nàng say thì không nói, nếu trong lúc tỉnh táo mà.. nàng xấu hổ chết mất.

- Tiểu nhi! Nàng ăn một lần liền thấy chán sao?

“ ....”

Nàng quả thật hết lời với hắn.

*****

Tối đến, quả là thích hợp cho những âm mưu đen tối.

Lúc Lâm Lạc Tiểu hầu hạ hắn ăn cơm xong, thực chất bây giờ đổi thành hắn hầu hạ nàng ăn. Nàng ăn no liền đứng dậy chuẩn bị đi về.

- Tiểu nhi! Đợi đã, ta có một thỉnh cầu nhỏ!

Nể tình hôm nay thức ăn ngon, nàng liền đứng lại.

- Nói đi, ta đáp ứng chàng!

-Là..là ta vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng nữ nhi của nàng, tức là lúc nàng mặc y phục nữ nhi, ta muốn nhìn thấy...

Hắn ngượng ngùng nói.

- Bây giờ làm gì có y phục nữ nhi?

Nàng nói.

- Ta chuẩn bị rồi, nàng vào trong thay đi!

Hắn mừng rỡ hướng nàng nói, thật ra đây chính là kế hoạch của hắn chuẩn bị từ trước.

Nàng không nghi ngờ liền nhanh chóng vào trong, cũng chỉ là thay y phục

~~****

Không bao lâu nàng đi ra, vừa thấy hắn nàng liền chửi:

- Mẹ nó, y phục kiểu gì thế này, thế này khác gì không mặc!!

Thấy nàng, Lâm dạ Quân liền kinh diễm quên cả hô hấp. Y phục nàng mặc chính là hắn chuẩn bị, lam y mỏng nhẹ như cánh ve, tà váy chỉ ngang đến đầu gối, hắn có thể nhìn thấu qua y phục mỏng manh thấy được cơ thể ngọc ngà lung linh của nàng...Thêm nữa khuôn mặt tức giận ửng hồng của nàng dưới ánh nến thật tinh xảo, đôi mắt long lanh như ngập nước, đôi môi đỏ mọng quyến rũ dụ dỗ người ta đến chà đạp, mái tóc dài như thác nước xõa nhẹ đến ngang hông...

- Tiểu nhi! Nàng đẹp quá!

Hắn si mê nhìn dáng vẻ của nàng, nàng liền sáng rõ ý đồ của hắn, tức giận nói.

- Lão nương muốn thay lại y phục thái giám!

Dứt lại nàng liền quay người định vào trong. Nhưng chưa kịp đi đã bị hắn bế lên đi đến long sàng.

- Nàng ăn no rồi nhưng ta đói đã mấy hôm rồi!

Không đợi nàng nói gì, hắn liền cúi xuống hôn lên đôi môi của nàng, chiếc lưỡi cạy mở răng nàng, len vào cắn quết.

Từ từ hần nhẹ liếm vành tai nhỏ hần, sau đó dờ xuống xương quai xanh mê hoặc, nhẹ nhàng xé tan y phục mỏng nhẹ, làm càn trước ngực nàng.

- Đừng.. làm càn!

Lâm Lạc Tiểu như bị trút hết khí lực, thở hổn hển.

Hần gấp đến nỗi tự xé y phục của mình. Hai khóa tròn trắng mịn rơi vào tay hần, thoát cái lưu lại mấy dấu hôn đỏ. Hơi thở dồn dập phả qua cổ nàng, triền miên lưu luyến không rời.

Nàng lúc này không còn khí lực, mồ hôi nóng bỏng của hần rơi trên người nàng, nàng chỉ biết ôm hần thật chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt hần.

Hần khê đau rên lên một tiếng, nhưng thế lại càng khiến hần hưng phấn.

Lâm Lạc Tiểu thấy thế thêm sợ hãi, giãy dụa không chịu phối hợp, nhưng chỉ khiến hần thêm ham muốn.

- Đừng..a

~~Nàng nức lên xin tha nhưng hần thế nhưng vẫn không dừng động tác.

Hết hôn lại liếm, cứ thế toàn thân nàng không chỗ nào hần chưa đi qua, nàng tưởng đã dừng lại nhưng không phải thế. Hần thoát cái nâng eo nàng lên, động thân một cái đã đi vào.

- Á..a! Đau quá!

Hần hôn lên nước mắt của nàng, nhẹ nhàng triền miên trong nàng. Hai thân ảnh quấn quýt nhau trong màn đêm.

Đã đến canh ba, thế nhưng ai đó vẫn còn miệt mài.

- Chàng đã nói sẽ xong ngay mà!

Hần vẫn không trả lời, động tác càng mạnh.

- Khi nào thì xong?

Nàng cắn răng hỏi hần.

- Gọi phu quân, mau gọi phu quân!

Mồ hôi của hần từng giọt rơi xuống cơ thể nàng.

- Phu quân.. xong chưa?

Nàng khẩn cầu nhìn hần.

Vừa nghe nàng gọi phu quân, hần liền mất kiểm chế, tiếp tục đem người nàng lăn tới lăn lui vận động.

- CMN, đáng lẽ ngay từ đầu mình nên đập hần xuống!

Lâm Lạc Tiểu trong lòng chửi hần một trăm lần.

10. Chương 10

Khoảng thời gian yêu đương cùng Lam Dạ Quân là những giây phút hạnh phúc nhất của Lâm Lạc Tiểu. Nhưng sự đòi hỏi vô độ trong chuyện ân ái của Lam Dạ Quân khiến nàng thực đau đầu. Hần như bị bỏ đói lâu năm vậy, mỗi lần đều ăn nàng đến xương cốt không còn.

Trong tắm điện, Lâm Lạc Tiểu đang ghé đầu lên đùi Lam Dạ Quân, hần đang lột vỏ, đút từng quả nho vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

- Dạ Quân... chàng là cảm thú sao? Đêm qua chàng muốn ta sắp chết, sáng nay eo ta như gãy rồi vậy!

Nàng bắt mẫn hừ nhẹ, miệng vẫn còn há ra chờ hấn dứt quả nho tiếp theo.

- Còn không phải nàng quá quyến rũ sao? Thật khiến ta muốn ngừng mà không được!

Hấn mỉm cười đầy xấu xa, tay vẫn chuyên tâm lột vỏ nho.

-Sắc lang..!

Nàng nhú mày mắng hấn.

- Tiểu nhi! Đợi ta sắp xếp mọi việc chu toàn, ta lập nàng làm hậu có được không?

Hấn nhẹ nhàng hỏi nàng.

- Ta...Nhưng ta..!

Nàng ngược mắt nhìn hấn.

- Nàng không muốn làm hoàng hậu của ta?

Hấn lo lắng hỏi.

- Không phải.. kỳ thật, ta rất muốn làm nương tử chàng, dù không làm hoàng hậu cũng không sao.. nhưng ta muốn chàng là của riêng ta, ta không muốn chia sẻ nam nhân của mình cho nữ nhân khác!

Nói đến đây giọng nàng trở nên run rẩy.

- Bình giấm nhỏ! Hóa ra là sợ người khác gần gũi ta! Nàng không nói ta cũng sẽ phế bỏ hậu cung, vĩnh viễn chỉ là của riêng nàng!

Hấn véo nhẹ chóp mũi nàng, ánh mắt đầy cưng chiều.

- Thật sao..!

Nàng vui mừng bật dậy, sau đó giơ hai tay ôm lấy hấn. Hấn mỉm cười bắt lấy eo nàng.

- Tiểu nhi! Ta thực hạnh phúc!

Vừa dứt lời liền mút nhẹ môi nàng, nàng không hề kháng cự, thuận theo giơ đầu lưỡi ra. Hai người triền miên.. trong tấm điện ngập tràn hạnh phúc.

****

Sắp tới là sinh thần trên danh nghĩa của Lam Dạ Quân, nàng biết tuy chỉ là hình thức nhưng không khỏi mong chờ. Lần trước vội vàng quá còn chưa tặng hấn thứ gì. Nghĩ đến đây nàng liền tìm cơ hội hỏi hấn, nhưng hấn lúc nào cũng bày ra vẻ mặt trêu chọc đầy mập mờ.

- Chẳng phải lần trước nàng tặng luôn bản thân cho ta rồi sao, đó chính là món quà tốt nhất.. hay nếu nàng muốn tặng tiếp, ba ngày ba đêm..làm đến khi ta thỏa mãn thì thôi,thế nào?

Quả thực lúc đó nàng chỉ muốn đắm vào bản mặt sắc lang của hấn, hấn không nghĩ đến những chuyện trong sáng được sao?

Nhưng trời không phụ lòng người, sau khi dò hỏi vắt óc suy nghĩ.. Nàng quyết định tự tay may cho hấn một chiếc hà bao đựng tiền. Nàng phải cố gắng may thật đẹp. Sau khi dựa vào quan hệ rồi dứt lót, nàng quả thực đã học được cách khâu thừa may vá. Mỗi ngày nàng đều cẩn thận từng li từng tí, kim đâm vào tay bao nhiêu lần.. Nhưng nghĩ đến hấn, nàng lại cảm thấy rất hạnh phúc mà quên đi đau đớn.

- Tiểu nhi! Sao tay nàng lại bị thương?

Hấn nhú mày tức giận, nâng niu cầm bàn tay nàng lên, thổi nhẹ vào từng ngón tay bị thương của nàng.

- Ta không sao!Ta sẽ cho chàng kính hỉ!

Nàng bày ra vẻ thần bí khiến hấn hồi hộp không thôi.

****

Ngày sinh thần của đương kim hoàng thượng Thiên Lam quốc đã tới. Hôm nay rất long trọng, khắp nơi trong cung đều treo đèn kết hoa, nô tỳ thái giám đi đi lại lại náo nhiệt vô cùng.

Hôm nay Trác công công nhờ nàng sang bên chỗ ngự thiện phòng giúp đỡ, lúc đầu Lam Dạ Quân không đồng ý, nhưng sau đó nàng nhất quyết đòi đi khiến hắn không thể cứng rắn hơn nữa. Đơn giản vì nàng nghĩ, tự tay chuẩn bị đồ ăn cho hắn cũng rất thú vị mà..

Đếm đến, trong sảnh điện chính cô cùng tập nập. Các vị đại thần quan lại, vương gia, người trong hoàng thất đều tề tựu đông đủ. Nàng bận bịu giúp đỡ mọi người, chạy tới chạy lui vất vả vô cùng.

Lam Dạ Quân lúc này ngồi trên nơi cao nhất, tuy người người đến chúc mừng nhưng tầm mắt hắn chỉ dừng lại ở thân ảnh nhỏ bé kia.

” Chậc.. Xem ra hôm nay không thể ăn cho no rồi”

Nàng mệt như vậy, hắn thực không đành lòng ép nàng ân ái quá nhiều.

Lúc yến tiệc bắt đầu, Lâm Lạc Tiểu nhìn lên chỗ Lam Dạ Quân, hắn hôm nay vẫn tuấn mỹ như thường, thậm chí có phần bắt mắt hơn, một thân hoàng bào rực rỡ, nụ cười đầy yêu nghiệt khiến nàng si mê không thôi.

- Tiểu Lạc tử!

Tiếng gọi của Vương Thành khiến nàng giật mình

- A.. A Thành! Người đến rồi sao?

Nàng vui vẻ mỉm cười.

- Gặp người ta rất vui, mà.. người vẫn ổn chứ, chuyện thân phận..?

Vương Thành ghé vào nói nhỏ với nàng.

- Không sao! Chuyện đó ổn thỏa rồi!

Nàng nhẹ nhàng nói.

- Nếu cần ta giúp đỡ cứ nói!

Hắn dịu dàng cất tiếng.

- Hảo! Người mau vào trong đi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi nha!

Nàng giục hắn mau vào trong.

Sau khi Vương Thành rời đi, nàng liền xuống ngự thiện phòng giúp đỡ dọn dẹp. Lúc đoán yến tiệc đã sắp kết thúc, nàng liền nhanh chóng quay về phòng của mình lấy quà cho Lam Dạ Quân.

- Đây! Vị tiểu thư Thừa tướng đó lúc này múa điệu Hạc vũ thật đẹp, hoàng thượng còn khen tặng nữa!

- Còn phải nói, không khéo sau kì tuyển tú, nàng ta sẽ trở thành sủng phi a

~~~Đúng a.. đúng a

~~~ Lúc này nàng ta dâng rượu bắt cần bị đổ vào người, hoàng thượng liền sai người dẫn nàng ta đi thay y phục, thực quan tâm đến nàng ta nha

~~~ Có khi nào đêm nay nàng ta được thị tắm rồi sắc phong luôn không?

Trên đường đi, Lâm Lạc Tiểu toàn nghe mấy nô tỳ bàn luận về vị tiểu thư Thừa tướng kia. Nghĩ có chút hoang mang.

” Không phải Dạ Quân bị mê hoặc rồi chứ?”

Nàng nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, nàng phải tin tưởng hắn, tin tưởng nam nhân của nàng

~~~****

Sau khi về phòng, Lâm Lạc Tiểu cẩn thận lấy hà bao ra, kiểm tra kỹ càng. Tuy có hơi xấu một tý, nhưng lần đầu nàng may mà! Chắc hẳn không để tâm đau. Nghĩ đến vẻ mặt của hắn lúc nhận được chiếc hà bao này, nàng không khỏi hồi hộp.

” Nếu chàng dám chê! Ta liền cho chàng biết tay!”

Nói rồi, nàng liền nhanh chóng hướng đến tấm điện của hắn.

****

- Phúc công công! Hoàng..hoàng thượng về chưa?

Vì chạy quá nhanh nên nàng hơi mệt, mồ hôi nhễ nhại, thở gấp hỏi.

- Chuyện này.. Hoàng thượng đang ở bên trong!

Phúc công công ấp úng nói.

- Vậy ta vào hầu hạ ngài!

Đang cao hứng nên nàng không để tâm sự bất thường của Phúc công công.

- Khoan đã..!

Phúc công công định ngăn nàng lại, nhưng nàng nhanh tay hơn hắn mở cửa tấm điện ra... Lúc đó, nàng liền sững người...

Bên trong, một nữ nhân kiều mị đang đứng đó, y phục đã cởi phân nửa, còn lộ ra chiếc yếm đỏ tươi. Nam nhân y phục xốc xếch tán loạn đang ôm nàng ta, ánh mắt si mê đầy dục vọng...

- Hoàng thượng, đáng ghét!

Nữ nhân kia đầy giọng oán trách, gương mặt ửng hồng..không ai khác chính là vị tiểu thư thừa tướng.

Còn nam nhân đang ôm lấy nàng ta.. chính là Lam Dạ Quân.

Thấy Lâm Lạc Tiểu bước vào, cả hai người đều nhìn qua.

- Nô tài to gan! Giờ này còn quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi!!!

Nữ nhân kia bỗng chốc tức giận hướng Lâm Lạc Tiểu mắng chửi.

Lâm Lạc tiểu như bất động, không nói được lời nào, nước mắt cứ thế không ngừng tuôn rơi, đôi mắt nàng vẫn hướng về nam nhân kia... Lúc sau, nàng mới khó khăn cất tiếng khàn khàn.

-Dạ..Dạ Quân..!

- Cút!

Hắn như không nhận ra nàng, nặng nề cất tiếng tức giận.

Nàng không dám tin, hắn lại có thể... Giây phút này như ngừng trôi, mọi thứ trước mắt như sụp đổ, nàng lặng yên đứng đó, không nói nên lời...

Phúc công công sợ nàng bị trách phạt, liền kéo nàng ra ngoài, khép cửa tấm điện lại. Cả quá trình đó nàng không cử động. Đến lúc ra ngoài, một cơn gió lạnh nhẹ thổi qua khiến nàng sực tỉnh.

- Ha..hahaha!

Nàng cười thật lớn, thật to..nhưng vẫn không ngăn được nước mắt chảy. Phúc công công đứng đó không hiểu chuyện gì, tưởng nàng vì quá sợ hãi nên mới như vậy.

Lâm Lạc Tiểu lấy chiếc hà bao trong túi ra, khẽ mỉm cười rồi vứt xuống đất, dùng chân đạp mạnh lên. Sau đó bất tri bất giác rời khỏi.

Nàng lê bước chân đi, bản thân không biết nên đi đâu, xung quanh toàn là bóng tối. Bỗng chốc, một cơn mưa trút xuống, hòa vào nước mắt của nàng, từng hạt mưa nặng nề rơi.

- Mẹ nó, Lão thiên, còn chê ta chưa đủ thảm hại sao???

Nàng tức giận ngẩng lên trời mắng. Một đạo sấm sét vang lên, sáng cả một vùng. Thế nhưng nàng không hề hoảng sợ, tiếp tục hét lớn.

- Đánh chết ta đi! Đánh chết ta đi! Ta là một nữ nhân ngu ngốc, đánh chết ta đi..ô ô...!

Giây phút này nàng trở nên yếu đuối, quỳ rạp xuống mặt đất. Mưa cứ thế rơi và nàng vẫn không ngừng khóc lớn.

- Tiểu Lạc tử! Người sao vậy?

Giọng nói của Vương THành vang lên, nàng liền nín lấy ta hần.

- A Thành.. ta muốn rời khỏi đây, ta không muốn gặp hần nữa..ô.ô!!

Nàng nấc lên nghẹn ngào, khẩn cầu hần.

- Mau vào trong thay y phục, đêm mưa không tốt!

Vương Thành dịu dàng nói.

- Không.. ta muốn rời khỏi hoàng cung ngay lập tức.. người phải giúp ta.. nhất định!.. nhất định!!!

- Ngày mai ta giúp người, giờ vào thay y phục trước được không?

Vương Thành không hiểu vì sao nàng lại muốn rời khỏi đến thế.

- Không! Ngay bây giờ, ngay đêm nay..giúp ta..ta không muốn ở đây thêm phút nào nữa..không muốn...!

Nàng yếu ớt tựa như một tiểu hài tử.

Thấy nàng như vậy khiến hần không khỏi đau lòng, dịu dàng đưa về hướng cổng lớn hoàng cung.

- Vương thái y, thái giám này là..?

Tuy trời mưa lớn nhưng các thị vệ canh gác vẫn không lơ là.

- Ta đi theo Vương thái y là ý chỉ của hoàng thượng!

Không đợi Vương Thành nói nàng đã lên tiếng.Giây phút này nàng bình tĩnh hơn bao giờ hết, nàng nhất định phải rời khỏi đây.

- Có lệnh bài không?

Thị vệ canh gác nói.

Lúc này nàng liền lấy miếng ngọc tùy thân của Lam Dạ Quân ra, thị vệ nhận ra liền cúi đầu cung kính, mở cửa lớn cho hai người rời khỏi.

Trước khi cánh cửa khép lại, nàng quay đầu, khẽ mỉm cười đầy đau thương, trong mưa gió bão bùng, nàng cất tiếng nhẹ nhàng.

" Vĩnh biệt!"

***

Lúc này trong tấm điện, sau khi Lâm Lạc Tiểu rời đi, Lam Dạ Quân liền trở nên tỉnh táo, tự vận công khiến mình thanh tĩnh.

- Người dám dùng mê hồn trận?

Hần giận dữ bóp cổ nữ nhân.

- Người..người sao có thể phá....mê hồn trận của ta?

Nữ nhân kia khó khăn hô hấp.

Quả thật lúc đầu hắn vào tắm điện đã thấy có điều gì lạ, chưa kịp suy nghĩ liền rơi vào trạng thái nửa thực nửa mơ. Bỗng chốc một nữ nhân bước vào, hắn còn lầm tưởng là Tiểu nhi của hắn. Lúc đó có một giọng nói sai khiến hắn bước lên ôm lấy nữ nhân kia. Hắn dường như mất đi kiểm chế nghe theo giọng nói đó. Đến lúc Lâm Lạc Tiểu bước vào, hắn vẫn mơ mơ ảo ảo lơ tiếng máng nàng, nhưng nàng vừa rời khỏi hắn liền thanh tỉnh mấy phần, đẩy nữ nhân kia ra. Sau đó biết bản thân trúng mê hồn trận.

- Người đâu! Bắt nữ nhân đáng ghét này sung vào quân kỹ, sau đó đem ra chém đầu!

Lúc này hắn đã hoàn toàn tức giận. Không ngờ nữ nhi Thừa tướng lại tính kế hắn.

- Hoàng thượng tha mạng...!

Nữ nhân kia bị lôi ra ngoài không ngừng xin tha.

Nghe tiểu Phúc tử kể lại, hắn mới biết là Thừa tướng nói muốn nhờ nữ nhi mang quà vào cho hắn nên tiểu Phúc tử mới mở cửa tắm điện cho nàng ta vào.

- Tiểu nhi...à tiểu Lạc tử đâu?

Hắn lo lắng hỏi.

- Tiểu Lạc tử hình như rất sợ hãi, còn khóc, sau đó ném chiếc hà bao này đập nát rồi rời khỏi!

Tiểu Phúc tử nhẹ giọng kể lại.

Lam Dạ Quân đưa tay cầm lấy chiếc hà bao nhỏ, nâng niu vuốt nhẹ. Nàng chắc hẳn đã hiểu lầm...hắn quả thực đáng chết, không đề phòng cảnh giác liền bị tính kế khiến nàng phải đau lòng.

Nghĩ rồi hắn liền đứng dậy chuẩn bị đi tìm nàng, nhưng sau đó liền thổ huyết ngất tại chỗ.

Lúc đó, hắn không hề biết, nàng đã mãi mãi rời xa hắn~~

11. Chương 11

5 năm sau...

Thiên Lam quốc năm Lam đế thứ 3, dưới sự trị vì của đương kim hoàng thượng Lam Dạ Quân, đất nước ngày càng hưng thịnh.. Tuy nhiên, vị hoàng thượng này có chút vấn đề.

Từ 5 năm trước đã phế bỏ hậu cung, lập một nữ nhân tên Lâm Lạc Tiểu làm hậu, tuy nhiên chưa bao giờ thấy vị hoàng hậu này, lại nghe người trong cung nói vị hoàng hậu này đã mất tích.

Lại nói hắn treo cáo thị tìm hoàng hậu khắp nơi, thế nhưng lại treo hình của một tên thái giám.

....

Còn rất nhiều chuyện không ngờ đến.

*****

Năm năm trôi qua, Lam Dạ Quân vẫn không ngừng nhớ nhung Lâm Lạc Tiểu. Hắn thường cải trang đích thân đi tìm nàng, nhưng kết quả vẫn như thế, nàng mãi mãi không xuất hiện.

- Công tử! Hôm nay sao người lại có nhã hứng đi dạo kinh thành a

~Tiểu Phúc tử một bên Lam Dạ Quân hỏi.

- Chỉ là muốn trở lại nơi cũ, nhớ về nàng...

Lam Dạ Quân buồn bã nói. 5 năm trôi qua nhưng hắn vẫn thế, khí chất, khuôn mặt vẫn tuấn mỹ, dường như không phai dần theo năm tháng. Nhưng khuôn mặt hắn lại nghiêng sâu, trong đôi mắt vẫn tràn ngập hình bóng của một nữ nhân.

- Tài..tài..sửu sửu...!!!

Từng giọng nói non nớt vang lên.

Không chỉ Lam Dạ Quân mà người trên đường ai ai cũng phải bật cười khi thấy sòng bạc kia.

Ở đó có khoảng 5, 6 đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi tụ lại. Tiểu hài tử bây giờ cũng biết đánh bạc sao? Lam Dạ Quân chợt cảm thấy thú vị, bước nhẹ đến.

- Haha! Các người đều thua rồi, mau chung tiền a

~~Một đứa trẻ cất giọng cười. Dường như tiểu hài tử đó là chủ sòng.

- Tiểu Quân! Người cho bọn ta gỡ gạc a, tiền mừng tuổi của ta đều thua sạch rồi, mẫu thân sẽ đáng ta chết mất..ô.ô

~Một tiểu nam hài cất giọng cầu xin.

- Phải đó! Cho chúng ta gỡ gạc a

~~Bọn trẻ đều bắt đầu khóc ô ô..

- Không được! Nguyên tắc của Lam Quân Lạc ta là ngân lượng đã vào túi của ta thì không thể nào xuất ra, hơn nữa chúng ta đều không phải là tiểu hài tử ba tuổi nữa rồi, không thể động chút là khóc a!

Nghe đến đây Lam Dạ Quân liền nhếch miệng cười, tiểu hài tử này là nhà ai sinh ra a, cũng thật đặc biệt, hơn nữa...nó cư nhiên cùng họ với hắn.

- Ta đã sớm nói ta chỉ muốn chơi cùng người lớn, ai bảo các người năn nỉ cầu xin, tầm của ta chơi với người lớn mới xứng nha!

Tiểu hài tử kia gian xảo nói.

- Ai nói chúng ta còn nhỏ, ngày mai ta sẽ đến đánh cho người thua thì thôi! Người chờ đi! Ngày mai bọn ta sẽ quay lại!

Đám tiểu hài tử liền nhao nhao, cũng ngừng khóc, quay đầu khí thế về nhà.

Thấy bọn chúng về hết, Lam Quân Lạc mới đứng dậy dọn sòng bạc nhỏ, nhếch môi cười:

- Hazz! Tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử!

- Người không phải tiểu hài tử sao?

Lam Dạ Quân thú vị cười.

- Ai dám nói lão tử là tiểu hài tử?

Lam Quân Lạc tức giận nói, nhúu mày ngẩng đầu.. Bỗng chốc, Lam Dạ Quân liền sững sờ... Tiểu hài tử kia khuôn mặt ngây thơ phúng phính, làn da trắng mềm đáng yêu, mày đẹp vô cùng, điều không ngờ đến ngũ quan tinh xảo của hắn lại thập phần giống hệt Lam Dạ Quân, cả thần thái lúc nhúu mày giống như là bản sao của hắn... Hơn nữa, cư nhiên đôi mắt tinh anh của Lam Quân Lạc lại giống nàng...

Không chỉ Lam Dạ Quân bất ngờ, cả tiểu Phúc tử cũng há hốc miệng.

- Cái..cái này..hoàng...hoàng thượng..tiểu hài tử này..lại giống người đến vậy!

Lam Dạ Quân giờ phút này không nghe được bất cứ thứ gì. Hắn đứng nhìn tiểu hài tử đó mãi.

- Vị thúc thúc này! Biết bản thân nói sai sao? Ta...Í, thúc thúc sao nhìn giống ta vậy a?

Lam Quân Lạc ngây thơ nhìn kĩ.

- Tuy nhìn không đáng yêu bằng ta, nhưng nhìn đúng là giống ta thật, thúc biết dịch dung sao?

- Mẫu thân nói khuôn mặt của ta và mẫu thân là nghiêng nước nghiêng thành, hồng nhan thường bạc mệnh nên phải đề phòng kẻ xấu hãm hại, chẳng lẽ thúc muốn giả dạng ta lừa gạt mẫu thân?

- Này..này..thúc bị nói trúng tim đen hay sao đúng như trời trồng vậy?

Lam Quân Lạc dùng ngón tay mập mạp nho nhỏ chọc đùi Lam Dạ Quân.

- Mẫu thân..con là ai?

Giọng Lam Dạ Quân trở nên run rẩy, từ từ ngồi xuống ngang Lam Quân Lạc.

- Sao ta phải nói cho thúc, lẽ thúc muốn hãm hại mẫu thân ta thì sao?

Lam Quân Lạc vẻ mặt đầy đề phòng.

- Ta không làm hại con, ta chỉ muốn biết mẫu thân con là ai!

Lam Dạ Quân dè dặt nói.

- Không nói chính là không nói, thúc thật là... đừng nghĩ có khuôn mặt giống ta liền giả vờ đáng thương!

Giọng điệu này.. cũng thật là giống Lâm Lạc Tiểu.

- Vậy phải làm sao con mới nói cho ta!

Ngoài trừ Lâm Lạc Tiểu, chưa ai có thể khiến hắn xuống nước như vậy.

- Một trăm vạn lượng!

Lam Quân Lạc liền nghĩ ra một cái giá cao trên trời, nghĩ chắc thúc thúc này sẽ không có đủ ngân lượng sẽ bỏ cuộc..hắc hắc.. Hắn thật thông minh!

- Tiểu Phúc!

Lam Dạ Quân liền lấy ngân lượng từ tiểu Phúc tử đưa cho Lam Quân Lạc.

Lam Quân Lạc thật không thể ngờ người này lại có nhiều ngân lượng đến thế, liền trợn to mắt. Nhưng ngay sau đó lướt qua tia giả hoạt.

- Hazz.. giờ ta đổi ý, không cần ngân lượng nữa!

Tuy hắn cũng rất không nỡ nhìn đồng ngân lượng kia bay đi, nhưng không thể phản bội mẫu thân.

- Vậy con muốn gì ta liền đáp ứng!

Lam Dạ Quân không hề tức giận, nhẹ nhàng hỏi.

- Thúc thật cố chấp a, được rồi...thế này.. thúc chơi bạc với ta một ván, nếu thúc thắng ta sẽ nói cho thúc, ngược lại thúc không được làm phiền ta nữa...!

Lam Quân Lạc trầm nghĩ, trên đời này ngoài mẫu thân ra, ai có thể thắng hắn a~~ còn phải xem mẫu thân kiếm sư phụ của hắn là ai?

- Hảo!! Nếu ta thắng con phải giữ lời, nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh!

Lam Dạ Quân vội vàng nói.

- Haha! Hảo!

Lam Quân Lạc vui nhất là khi có người nói hắn là nam tử hán.

Thế nhưng tiểu Quân ngây thơ đã lầm, đánh mười ván,hắn đã thua cả mười.

- Không thể nào! Không thể nào a

~~Tiểu Quân không thể ngờ trên đời lại có người thắng hắn.

- Thúc thúc! Sao thúc có thể thắng ta! Tại sao?

Tiểu Quân bắt đầu thán phục Lam Dạ Quân.

- Vì người dạy con đánh bạc còn kém ta!

Lam Dạ Quân nghĩ muốn trêu chọc tiểu Quân, bây giờ hắn đã bình tĩnh hơn.

- Không thể, mẫu thân nói ngoài trừ phụ thân không ai có thể thắng người!

Tiểu Quân chống má suy nghĩ.

- Con nói.. vậy mẫu thân con tên gì? Giờ con có thể nói cho ta được không?

Lam Dạ Quân trong lòng dường như nắm chắc 8 phần.

- Hazz.. nếu là nam tử hán,ta chấp nhận nói cho thúc! Nhìn mặt thúc hơi gian xảo nhưng cũng không phải phường xấu xa

~~Mặt lam Dạ Quân cùng tiểu Phúc đầy hắc tuyến, tiểu hài tử này mồm mép thật lợi hắn, nhưng mặt hắn cùng khuôn với Lam Dạ Quân, há chẳng phải nói mặt hắn cũng gian xảo hay sao..

- Ủm.. mẫu thân ta tên không thay họ không đổi.. Lâm Lạc Tiểu! Nhưng thúc không nên tìm mẫu thân, mẫu thân ta rất lợi hại, đánh người không cần dùng gậy đầu nha!!

Tiểu Quân nhẹ giọng nhắc nhở.

Thế nhưng Lam Dạ Quân từ giây phút nghe đến cái tên kia, hắn đã vui đến nỗi không nghĩ được gì nữa rồi... Thì ra nàng vẫn ở kinh thành, chẳng trách hắn tìm nàng khắp nơi đều không thấy, thì ra nàng vẫn ở đây.. còn nữa.. còn sinh cho hắn.. một tiểu hài tử!

- Tiểu Quân, bây giờ mẫu thân còn ở đâu, dẫn ta đi gặp nàng!

Lam Dạ Quân vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng nói.

- Thúc thúc, thiên đường có cửa thúc không đi, địa ngục không cửa thúc cứ lao vào là sao? Ta khuyên thúc đừng gặp mẫu thân của ta a!

Lam Quân Lạc nhìn Lam Dạ Quân ít nhiều cũng có hảo cảm, hơn nữa có một loại cảm giác rất kì lạ.

- Tiểu Quân...ta..ta là phụ thân của con đây!

Lam Dạ Quân cất giọng run rẩy, hắn chắc chắn đây là con của hắn với Tiểu nhi.

- Thúc đừng nhận bậy nha!

Lam Quân Lạc có chút mất tự nhiên, thúc thúc này là thấy hắn quá đáng yêu nên muốn nhận làm con hay sao.

- Không phải! Con thật sự là con của ta với Tiểu nhi, nếu không tại sao con lại giống ta đến thế, hơn nữa lại cùng họ với ta!

Lam Dạ Quân nhẹ giọng giải thích.

- Thúc tên gì a?

Lam Quân Lạc nghi ngờ hỏi.

- Ta là Lam Dạ Quân!

Hắn run rẩy trả lời.

- A... vậy thúc thúc là..là” Dạ Quân chết tiệt”mà mẫu thân hay nhắc đến!

Nhất thời Lam Dạ Quân cảm thấy muốn cười, Tiểu nhi vẫn luôn nhớ đến hắn.

- Khụ.. vậy con tin ta chưa?

- Phụ thân.. vậy cũng giống như Vương nghĩa phụ sao?

Tiểu Quân nhẹ hỏi.

- Vương.. con nói là Vương Thành?

Năm đó Lâm Lạc Tiểu biến mất thì Vương Thành cũng mất tích, nghe thị về nói đến hôm ấy Vương Thành đã dẫn một tiểu thái giám ra ngoài.

- Sao thúc biết tên nghĩa phụ? Thúc thật sự là phụ thân của ta sao?

Tiểu Quân quả là tiểu hài tử thông minh.

- Ta là phụ thân thật sự của con, Vương Thành chỉ là nghĩa phụ.. đừng nói là Tiểu nhi- mẫu thân con đã thành thân Vương Thành rồi nha?

Sắc mặt Lam Dạ Quân trở nên khó coi. năm đó Vương Thành khiến hắn ăn dấm chua không ít.

- Đương nhiên không phải! Nghĩa phụ đã có nghĩa mẫu rồi, sao có thể thành thân với mẫu thân a

~Lúc này, Lam Dạ Quân mới thở phào, thì ra Vương Thành đã lấy thê tử rồi. Tiểu nhi vẫn là của hắn.

- Tiểu Quân! Ta thật sự là phụ thân của con đây!

Lam Dạ Quân ôm lấy Lam Quân Lạc âu yếm.

- Phụ..phụ thân!

Không hiểu sao Lam Quân Lạc lại cảm thấy Lam Dạ Quân không phải nói dối, hơn nữa lúc trước mẫu thân từng nói hắn rất giống phụ thân, đêm nào mẫu thân cũng chửi " Dạ Quân chết tiệt" nhưng lúc sau lại khóc. Hơn nữa trên đời này chỉ có phụ thân mới có thể đánh bạc thắng hắn và mẫu thân.

- Con ngoan!

Lam Quân Lạc nghe vậy chợt bật khóc. Lúc trước nghĩa phụ cũng ôm hắn như vậy, như Vương Trì con trai nghĩa phụ lại đẩy hắn ra, còn tức giận nói với hắn.

" Người tìm phụ thân của người mà ôm, đây là phụ thân của ta!"

Tuy nghĩa phụ sau đó đã đánh Vương Trì, nhưng hắn biết Vương Trì nói đúng, hắn là tiểu hài tử không có cha.

- Phụ thân.. sao người lại rời bỏ tiểu Quân và mẫu thân a~~ Mẫu thân nói người đã đi bắt yêu quái giúp dân, nhưng đó chỉ là gạt tiểu hài tử...Vương Trì, A Hoa, A Bảo.. ai cũng nói tiểu Quân là hài tử xấu xa mới không có phụ thân..ô..ô!

Lam Quân Lạc nước mắt khóc.

- Con ngoan của ta, là phụ thân không tốt! Tiểu Quân không phải là hài tử xấu xa, cũng không phải là hài tử không có cha, con xem ta đã trở về rồi đây.

- Phụ thân!

Dưới ánh nắng, phụ tử bọn họ ôm lấy nhau. Trong lòng tràn đầy hạnh phúc

12. Chương 12

Hai cha con Lam Dạ Quân và Lam Quân Lạc cùng tiểu Phúc vào một tửu lâu.

Lam Dạ Quân gọi tất cả các món ăn ngon nhất, đắt nhất cho con trai. Lam Quân Lạc ngồi hưởng thụ cảm giác lần đầu tiên của phụ thân, đôi mắt nhỏ cười đến híp lại vì sung sướng.

- Phụ thân! Người thật nhiều ngân lượng a

~~Tiểu Quân đã quen với cách xưng hô này.

- Con cứ thoải mái ăn, phụ thân có rất nhiều ngân lượng!

Hắn thật yêu chết tiểu hài tử này.

- Phụ thân! Khi nào người mới trở lại gặp mẫu thân a~?

Tay tiểu Quân cầm chiếc đùi gà nhỏ, mắt tròn xoe hỏi.

- Sẽ sớm thôi! Phụ thân cần tìm một cơ hội thích hợp! A...Mấy năm nay con và Tiểu nhi sống thế nào?

Lam Dạ Quân cảm thấy thật chua xót, năm năm qua hắn không hề ở bên cạnh mẹ con nàng.

- Ủm..mẫu thân mở một tửu lâu nhỏ, buôn bán làm ăn cũng kha khá!!

Tiểu Quân vui vẻ nói.

- Chỉ có mẫu thân làm một mình thôi sao?

Nàng đã chịu nhiều vất vả, nghĩ đến hắn lại thấy đau lòng.

- Mẫu thân chỉ biết đếm tiền, nấu ăn dở tệ..làm sao có thể buôn bán..Ban đầu mẫu thân chỉ mở tửu lâu, sau đó thuê người làm,sau này còn thu nhận một số bá mẫu bị phu quân ruồng bỏ. Trong tửu lâu hiện tại có khoảng 10 người.

Tiểu Quân giơ 10 ngón tay mập mập lên.

- Vậy trong tửu lâu có nam nhân không?

Lam Dạ Quân thấp thỏm hỏi.

- Có a! Trong tửu lâu chỉ có một nam nhân duy nhất, rất soái, rất đáng yêu, ai ai cũng thích, hơn nữa còn biết giúp mẫu thân đếm tiền, buổi tối còn biết đấm bóp tay chân cho mẫu thân, mẫu thân nói nam nhân đó là bảo bối của người a

~~Tiểu Quân cười gian xảo nói.

- Nam nhân đó là ai? Đáng chết!!!!

Lam Dạ Quân một bụng dấm chua, tức giận hỏi.

- Haha!! Đương nhiên là Lam Quân Lạc con rồi, con là bảo bối duy nhất của mẫu thân, ai có thể dành địa vị đó chứ!

Lam Dạ Quân chợt bật cười, tiểu hài tử của hắn và Tiểu nhi thật biết trêu chọc người khác a

~~Tiểu Phúc đứng một bên cũng thầm mỉm cười, tính cách của tiểu thái tử cũng thật giống hoàng thượng a

~*****

Ăn xong, Lam Dạ Quân đưa tiểu Quân về một đoạn.

- Quân nhi! Con đừng nói với mẫu thân đã gặp ta, ta muốn cho nàng một sự bất ngờ!

-Phụ thân! Con biết rồi a~~ Ngày mai chúng ta lại gặp nhau được không?

Tiểu Quân chờ mong hỏi.

- Hảo! Ngày mai ta sẽ đến gặp con, ta sẽ mang quà cho con nữa

~Lam Dạ Quân ôn nhu nói.

.....

- Con còn điều gì cần nói sao?

Thấy đôi mắt tiểu Quân có vẻ ảm đạm, Lam Dạ Quân lo lắng hỏi.

- Phụ thân.. ngày mai con có thể dẫn Vương Tri, A Hoa, A Bảo.... đến gặp người được không?

Tiểu Quân ngược nhìn Lam Dạ Quân đầy hi vọng.

- Đương nhiên là được a

~~Lam Dạ Quân cầu còn không được, hắn muốn tất cả mọi người đều biết, hắn là phụ thân của tiểu Quân đáng yêu.

- Vậy...phụ thân có thể công con trên vai chơi trò phi mã được không? Lúc trước ai cũng được phụ thân công trên vai chơi, con biết chỉ có tiểu hài tử mới như vậy, tuy con đã là nam tử hán nhưng...

- Nhưng con vẫn là con của phụ thân! Ngày mai phụ thân sẽ công con trên vai, con muốn làm gì ta cũng chiều con!

Lam Dạ Quân dịu dàng nói.

- Phụ thân! Con yêu người!

Tiểu Quân với cánh tay nhỏ bé, ôm lấy đùi Lam Dạ Quân.

*****

- Quân Quân! Sao hôm nay con đi chơi về muộn thế, có phải lại đi đánh bạc không?

Lâm Lạc Tiểu chống tay nhìn tiểu Quân đang vui vẻ ca hát.

- Mẫu thân! Hôm nay con chỉ đánh 3 ván thôi!

Từ bộ dạng tươi cười liền chuyển sang khuôn mặt đáng thương khiến ai cũng phải mềm lòng. Lâm Lạc Tiểu cũng không ngoại lệ.

- Lần này ta tha cho con, lần sau còn tái phạm, ta liền cắt một tháng tiền tiêu vặt!

Lâm Lạc Tiểu giơ tay lên cổ lè lưỡi.

- Mẫu thân con nhớ rồi!

Tiểu Quân giơ tay ôm chân Lâm Lạc Tiểu, nàng cũng ngồi xuống ôm con trai vào lòng. Sau đó, nàng liền ngửi thấy mùi long tiên hương thoang thoảng, đã qua năm năm nhưng nàng vẫn nhớ rõ mùi hương này, mùi hương trên người hắn...

- Quân Quân! Hôm nay con có gặp người lạ không?

Lâm Lạc Tiểu nhú mày hỏi.

- Không..không a~~ Sao vậy mẫu thân!?

Hắn có gặp nhưng gặp phụ thân không phải người lạ a, lời hắn nói không tính là nói dối a~~ Hắc hắc.

- Vậy.. con mau vào tắm đi! Trương tẩu mới làm xong đồ ăn, có món đùi gà con thích nha!

Nàng liền nghĩ, chắc do nàng quá nhớ hắn nên mới sinh ảo giác.

-Vâng!

Tiểu Quân như thoát một kiếp, thở phào nhẹ nhõm.

*****

Tối đến, tiểu Quân ngoan ngoãn ngồi đấm lưng cho mẫu thân.

- Mẫu thân! Người có thoải mái không?

Tiểu Quân nhẹ nhàng nói.

- Quân Quân thật ngoan!

Lâm Lạc Tiểu nhắm mắt hài lòng.

- Mẫu thân! Quân Quân có phải là bảo bối của người không?

Tiểu Quân mỉm cười nói.

- Đương nhiên! Quân Quân là bảo bối đáng yêu nhất của mẫu thân!

Lam Lạc Tiểu xoa đầu con trai.

- Vậy mẫu thân, con muốn gì người cũng đáp ứng a

~~Tiểu Quân bày ra bộ dáng đáng yêu nhất có thể.

- Đương nhiên! Trừ những việc trái đạo lý, mẫu thân đều đáp ứng con!

Nàng hận không thể hái sao trên trời cho tiểu bảo bối của nàng a

~~~ Mẫu thân! Vậy con muốn người tìm phụ thân cho con được không?

Tiểu Quân tỏ ra vẻ đáng thương.

” Phụ thân ơi phụ thân, vì người mà con phải chịu khổ thế này a~~”

Nghe con trai nói, Lâm Lạc Tiểu thoáng buồn bã...

- Quân Quân! Phụ thân đã đi bắt yêu quái, lâu lắm mới về a

~~~ Mẫu thân, con biết đó chỉ lừa gạt tiểu hài tử, mẫu thân người đừng gạt Quân Quân nữa!!

Tiểu Quân méu máo nói.

-Quân Quân! Còn có mẫu thân, có nghĩa phụ, nghĩa mẫu a

~~Nàng muốn nói, tiểu Quân không cần phụ thân cũng có nhiều người thân thương yêu nó.

- Nhưng tất cả đều không phải phụ thân, có phụ thân sẽ cùng con bảo vệ mẫu thân, có phụ thân sẽ có người công con trên vai, có phụ thân sẽ có người làm ấm giường cho mẫu thân!

Khụ...Lúc đầu nghe nàng còn cảm động, sau đó nghe ” ấm giường” liền cảm thấy con trai sao lại không giống tiểu hài tử bình thường a

~~~ Mẫu thân cũng rất muốn, nhưng ta..ta không muốn gặp lại phụ thân con

~~Nàng biết nàng ích kỷ, nhưng hấn đã phản bội nàng...

- Mẫu thân! Người có thể nói lí do cho Quân Quân nghe được không?

Tiểu Quân nghĩ đây là cơ hội giúp phụ thân.

- Quân Quân, con còn nhỏ chưa hiểu chuyện, sau này con lớn ta sẽ kể cho con, có khi ta sẽ dẫn con đi gặp phụ thân!

Lâm Lạc Tiểu nhẹ ôm tiểu Quân vào lòng.

- Mẫu thân, người rất nhớ phụ thân đúng không? Nếu không người đã không cho con theo họ phụ thân, nếu không người đã không khóc khi đêm xuống...vì nhớ nên lúc nào người cũng mắng” Dạ Quân chết tiệt”..

Nghe đến đây nàng liền muốn khóc, Quân Quân của nàng hiểu hết mọi chuyện sao?

- Quân Quân! Mẫu thân xin lỗi!

Lâm Lạc Tiểu không biết nói gì.

- Mẫu thân! Người không có lỗi! Quân Quân chỉ muốn người vui vẻ!

Tiểu Quân nhìn mẫu thân khóc cũng rất đau lòng.

Hai mẫu tử ôm nhau mãi, trong lòng hai người đều nhớ đến một hình bóng.

- Phụ thân!

Vừa thấy Lam Dạ Quân, tiểu Quân đã phi đến sà vào lòng hấn. Lam Dạ Quân liền nhấc bổng tiểu Quân lên vác lên vai.

Tiểu Quân cảm thấy thật hạnh phúc, vui vẻ. Liền mỉm cười đùa giỡn với Lam Dạ Quân. Hai ngón tay mập mập nhỏ nhỏ khi thì chọc vào má Lam Dạ Quân, lúc lại dùng má nhỏ cọ lên má Lam Dạ Quân. Hai phụ tử cười đùa trên đường. Nắng ấm hòa vào khung cảnh hạnh phúc của hai người.

Chơi được một lúc, Lam Dạ Quân liền dẫn tiểu Quân đi ăn.

- Quân nhi! Bạn bè con đâu a?

Lam Dạ Quân thắc mắc.

- Chuyện đó không quan trọng, phụ thân, con có chuyện bàn với người!

Tiểu Quân ra dáng một nam nhân trưởng thành.

- Có chuyện gì sao?

Lam Dạ Quân lo lắng hỏi.

- Phụ thân! Con e người muốn trở lại với mẫu thân hơi khó!

Tiểu Quân bày mặt nghiêm trọng.

- Làm sao a?

Lam Dạ Quân hỏi.

- Hôm qua con đã thử lòng mẫu thân, dường như người rất kiên quyết, không muốn gặp lại phụ thân!

Tiểu Quân nhẹ giọng nói.

- Ta biết mẫu thân con hiểu lầm ta, ta nhất định cố gắng!

Lam Dạ Quân biết Tiểu nhi rất cứng rắn, không dễ hóa giải.

- Người cũng không cần lo lắng, mẫu thân vẫn còn rất nhớ người, hơn nữa hôm qua con nói phụ thân biết lầm lẫn giường cho người, con thấy mẫu thân lúc đó có chút mềm lòng!

Tiểu Quân chu miệng nói.

- Thật sao?

Lam Dạ Quân mắt sáng rực.

- Đương nhiên! Con nghĩ hôm nay người phải gặp mẫu thân, sau đó dùng mọi cách ở lại bên cạnh người, dùng thân thể...khụ..dùng trái tim người để cảm hóa mẫu thân!

Tiểu Quân nhẹ giọng nói.

- Quân nhi con không biết, lúc trước ta chính là dùng thân thể này để làm mẫu thân con xiêu lòng, ta nghĩ dù năm năm trôi qua mẫu thân con vẫn không thể nào quên được bộ dạng tuấn mỹ của phụ thân!

Lam Dạ Quân tự hào nói.

“.....”

Trên mặt tiểu Quân đầy hắc tuyến:” Phụ thân còn mặt dày hơn con a~~”

Sau khi dặn dò tiểu Phúc tử trở về truyền lệnh giao chính sự cho Tam vương gia xử lí, Lam Dạ Quân liền yên tâm theo con trai đến gặp nương tử của mình.

....

- Mẫu thân!

Tiểu Quân cất giọng đáng yêu.

- Hôm nay Quân Quân về thật sớm a

~~Lâm Lạc Tiểu ôm con trai, giọng đầy cứng chiều.

- Mẫu thân! Ngoài kia có người rất tội nghiệp, bị người yêu nhất ruồng bỏ, chúng ta cho người ấy ở lại được không?

Tiểu Quân nhỏ nhẹ nói.

- Vậy sao? Mau gọi người đó vào! Thật tội nghiệp a!

Nàng rất thương những người bị bỏ rơi.

- Phụ thân! Mau vào a

~~Tiểu Quân cất giọng non nớt. Nghe thế Lâm Lạc Tiểu liền sững người. Quay đầu lại liền thấy bóng hình quen thuộc bước vào.

Tất cả rơi vào im lặng.

Lam Dạ Quân vừa gặp nàng liền cảm thấy một trận xúc động. Nàng vẫn như thế, nàng mặc y phục nữ nhân rất đẹp...

- Người..người..sao người lại ở đây?

Lâm Lạc Tiểu không thể tin hẳn lại tìm được tới đây, còn nữa, Quân Quân gọi hẳn là phụ thân...

- Ta bị nương tử ruồng bỏ, mong nàng thu nhận ta

~~Bộ dạng giả đáng thương của hắn giống hệt tiểu Quân.

- Quân Quân! Chuyện này là sao?

Lâm Lạc Tiểu run nhẹ hỏi.

- Mẫu thân! Bảo bối của người tìm được phụ thân rồi a

~~Tiểu Quân không hề sợ hãi, bày ra bộ dáng đáng yêu khiến người khác mềm lòng.

- Mau đuổi hắn đi đi!

Lâm Lạc Tiểu lúc này vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, thế nhưng trời mới biết, nàng muốn đến ôm hắn cỡ nào. Đường như mọi tức giận đều dần dần tiêu tan.

-Nương tử! Ta thật không còn chỗ nào để đi!

Lam Dạ Quân yếu ớt nói.

Nàng chưa kịp trả lời, tiểu Quân đã lên tiếng.

- Mẫu thân! Lúc này người đã đồng ý cho phụ thân ở lại rồi a!

Nhìn hai người một lớn một nhỏ, bộ dáng cầu xin giống hệt nhau khiến nàng chột mềm lòng. Không nói gì liền xoay người đi vào trong.

Hai cha con biết nàng đã đồng ý, liền đập tay với nhau.

- Thành công rồi!!!!!!!

13. Chương 13

- Tiểu nhi! Mau ăn cái này đi!

Lam Dạ Quân gấp cho Lâm Lạc Tiểu một miếng thịt nhỏ.

Nàng thấy vậy im lặng không nói gì, đem miếng thịt định bỏ ra.

- Mẫu thân! Phí phạm đồ ăn không tốt a

~Thấy con trai nhắc nhở, nàng đành ăn vào.

Lam Dạ Quân thấy vậy liền nháy mắt với tiểu Quân đáng yêu.

- Phụ thân! Người cũng ăn nhiều lên a

~~Lâm Lạc Tiểu thấy vậy liền nghĩ sao Quân Quân lại gọi phụ thân thuận miệng đến thế a

~~ Lam công tử! Ta biết ngài cũng không phải người thiếu thốn gì, qua đêm nay mong ngài trở về chốn cũ cùng mỹ nhân của ngài!

Nàng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy xót xa chuyện cũ, nàng nghĩ có thể quên hẳn nhưng khi gặp lại nàng liền biết nàng mãi mãi không thể.

- Tiểu nhi! Chuyện năm đó là hiểu lầm, ta..

Hắn cúi mặt làm bộ cô nương ủy khuất.

- Mẫu thân! Phụ thân thật tội nghiệp!!

Nhìn thấy hắn cùng Quân Quân như vậy, nàng liền mềm lòng..

- Vậy ngài ở đây một thời gian rồi đi đi, hơn nữa nhớ trả phí ở trọ!

Nàng muốn rạch rời quan hệ với hắn.

- Tiểu nhi! Ta không có ngân lượng, bất quá ta có thể làm công...làm..làm ” ầm giường” cho nàng..

Nghe đến đây nàng liền phụt cơn ra ngoài... bao năm không gặp hắn lại vô sỉ hơn vài phần.

- Khụ...chỗ ta không cần công việc đó, nếu ngài không có ngân lượng liền trở về hoàng... trở về nhà đi!

Nàng biết hắn còn gánh nặng triều chính.

- Mẫu thân! Phụ thân đã cho người một bảo bối vô giá đáng yêu như thế này rồi, sợ người nuôi phụ thân cả đời cũng không nên tiếc nha

~~Tiểu Quân chỉ vào mình, ý nói bản thân chính là bảo bối vô giá.

- Con là ta sinh ra, không tính phần hắn!!

Quân Quân của nàng sao lại bệnh vực phụ thân đến thế..!

- Mẫu thân! Người xem mặt mũi, khí chất của con giống phụ thân biết bao...chẳng lẽ...mẫu thân muốn con giống người khác..!

Tiểu Quân đáng thương nói.

- Không..không, con là bảo bối đáng yêu nhất!

Nàng vội vàng vuốt ve khuôn mặt tiểu Quân.

Nhìn thấy Lâm Lạc Tiểu cùng tiểu Quân nói chuyện, Lam Dạ Quân chợt cảm thấy ảm áp.. Cảnh tượng này không biết hắn đã khát khao bao nhiêu lần, ở trong cung ăn sơn hào hải vị nhưng hắn không hề thấy ngon miệng, bởi vì hắn thật sự rất cô đơn..bây giờ, rốt cuộc hắn cũng đã có một gia đình hoàn chỉnh.

Tối đến, lúc cơm nước xong xuôi, Lâm Lạc Tiểu ngâm mình trong bể tắm vẫn không ngừng suy nghĩ. Lam Dạ Quân xuất hiện quá đột ngột, nàng nhìn thấy hắn liền trở nên bối rối, bao nhiêu cảm xúc dâng trào, có yêu, có nhớ, có đau, có tức giận... Nhìn thấy hắn, hình như nàng cảm thấy vui, hơn nữa, Quân Quân cũng rất thích hắn.. vậy có nên..

- Mẫu thân! Người đang làm gì vậy a?

Giọng nói non nớt của tiểu Quân vang lên.

- Mẫu thân đang tắm... a.. Quân Quân, con nói Trương tẩu lấy thêm nước nóng cho ta được không?

Nàng hướng phía cửa nói.

- Ân..mẫu thân chờ chút nha

~~Nói rồi, tiểu Quân một mạch chạy, thế nhưng không đi tìm Trương tẩu, lại đi tìm Lam Dạ Quân...

- Phụ thân! Phụ thân!

Vì chạy nhanh nên hơi thở tiểu Quân có hơi gấp gáp.

- Quân nhi! Con từ từ thôi, có chuyện gì?

Lam Dạ Quân được sắp xếp cùng phòng với tiểu Quân, bây giờ hắn đang sắp xếp chút đồ đạc.

- Phụ..phụ thân, mẫu thân đang cần người!

Tiểu Quân vừa thờ vừa nói.

- Mẫu thân con làm sao?

Lam Dạ Quân lo lắng.

Tiểu Quân liền ghé vào tai Lam Dạ Quân thì thầm, một lúc sau, Lam Dạ Quân liền mỉm cười đầy gian tà.

- Con ngoan của ta!!

Hắn vuốt đầu nhỏ của tiểu Quân.

- Kết...!

Nghe thấy tiếng cửa mở, Lâm Lạc Tiểu cũng không quay đầu, nàng đang nhắm mắt dưỡng thần.

- Trương tẩu! Làm phiền tẩu rồi!

Thấy phía sau không trả lời, nàng cũng không để ý.

Sau khi nước ấm được đổ vào bể, nàng liền cảm thấy một trận thoải mái, rên nhẹ một tiếng.

Người phía sau liền lặng lẽ nuốt nước bọt, đưa móng vuốt sắc lang để lên vai mỹ nhân đang tắm.

- Trương tẩu! Tẩu đang đắm bóp cho ta sao, đa tạ!

Lâm Lạc Tiểu không hề biết mình đang bị một đại sắc lang ăn đậu hũ.

Sắc lang đó chính là Lam Dạ Quân, khi hắn bước vào phòng, nhìn thấy mỹ nhân đang ngâm mình trong bể tắm đầy hơi nước. Nàng đưa tấm lưng ngọc ngà về phía cửa. Khi nàng thoải mái lên tiếng, chỉ nghe như vậy dự vọng của hắn liền nổi lên...5 năm qua hắn “ăn chay”, bây giờ thấy miếng thịt ngon trước mắt nên khó có thể kìm chế. Bàn tay hắn đặt lên vai nàng, xúc cảm mềm mại khiến hắn trở nên hưng phấn, bàn tay hắn lướt nhẹ lên da thịt nàng, dần dần mất kiểm soát mà mò xuống phía dưới hai khóa tròn...

Sau đó không nhận được mà thở dốc ồ ồ.

Lâm Lạc Tiểu thấy có điểm kỳ lạ liền quay đầu, liền thấy Lam Dạ Quân đang chìm trong say mê, nàng liền thét lên.

- Khốn kiếp! Ai cho ngươi vào đây!!!

Nàng giật mình lui về phía sau, nước trong khiến thân thể yếu đuối của nàng gần như lộ ra trước mắt hắn...mờ mờ ảo ảo lập lờ hơi nước khiến hắn gần như khí huyết sôi trào.

- Tiểu nhi! Ta đến bồi nàng tắm!!

Hắn ghé vào tai nàng khẽ nói, môi mỏng lướt qua vành tai, sau đó cắn nhẹ lên tai nàng.

Giọng hắn trầm đục toát lên vẻ gợi cảm khó tả.

Mắt hấn gần như tối sầm, hấn nhìn thấy rõ, hai khóa tròn, nụ hồng xinh xinh...cả phía dưới cũng thấy rõ một cách trọn vẹn.

- Lăn ra ngoài cho lão nương!!!!

Tuy đã sinh con cho hấn nhưng bây giờ ít nhiều nàng vẫn thẹn thùng a..

- Lát nữa ta cùng nàng lăn giường được không?

Hấn híp mắt gian tà.

- Người...người..

Nàng tức giận liền nắm chặt vạt áo hấn, kéo mạnh hấn về phía nàng, giây sau hấn liền rơi vào bể tắm, bị sắc nước ho sắc sủa...

Thấy hấn như vậy nàng không khỏi bật cười.

-Khụ...Tiểu nhi! Nàng muốn hai chúng ta tắm uyên ương sao??

Hấn vừa ho vừa nói.

Trong bể tắm chật chội, hai người ngồi sát nhau, Lam Dạ Quân có thể cảm nhận da thịt nàng qua lớp quần áo mỏng, mềm mại, mịn màng... hương thơm dịu nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng hồng, non mịn..toát lên vẻ thẹn thùng.. quyến rũ như vậy khiến hấn gần như không thể khống chế!!!

Lâm Lạc Tiêu đang vui mừng vì đã trả thù được hấn, nhưng giây sau liền sững người, bởi nàng cảm nhận được có một cây gậy cứng rắn, nóng hổi đang chọc vào người nàng.

Mặt nàng liền đỏ như máu...

- Người..!

Nàng liền nhanh chóng đi khỏi bể, dùng tốc độ nhanh nhất khoác một kiện y phục mỏng.

Hấn thấy vậy liền thất vọng, dục vọng của hấn đang sôi trào a

~~~ Ta cho ngươi ba giây rời khỏi đây!!

Mặt nàng vẫn còn ửng đỏ.

- Không đi..không đi... Tiểu nhi! Ta thật khó chịu!!!

Hấn như làm nũng nói.

- Quân Quân! Vào đây!!

Tiểu Quân ngoài kia canh cửa bỗng giật mình.Đẩy cửa chạy vào...

-Mẫu thân! Có chuyện gì a?

Lúc tiểu Quân vào thấy một cảnh tượng, mẫu thân chống tay tức giận, phụ thân ủy khuất ngồi trong bể tắm.. chuyện này là sao a? Không phải mẫu thân mới là người đi tắm a?

- Mau gọi người đến bưng bể tắm này đi vứt chỗ nào thật xa cho ta!!

Nghe vậy Lam Dạ Quân liền nhảy ra khỏi bể.

- Tiểu nhi~!! Đừng vứt ta a! Ta sẽ ngoan!

Nói rồi hấn môn thân y phục ướt như chuột lột, kéo tiểu Quân đang ngơ ngác chạy ra khỏi phòng..nhìn bộ dạng hấn còn ai nghĩ đây là đương kim thánh thượng Thiên Lam Quốc.

Lúc hai người đi khỏi, Lâm Lạc Tiểu liền ngồi xuống, ôm hai má còn đỏ bừng nóng hổi...

- Lúc này..hình như mình...thiên a...

Nàng cư nhiên đã động tình, còn có chút khát vọng hấn a~~

14. Chương 14

Lam Dạ Quân ở chỗ nàng “ăn bám” cũng đã hơn một tuần... Những ngày qua quả thực có rất nhiều lần nàng suýt mất khống chế, hấn cứ nhiên mọi lúc mọi nơi quấy rầy, mê hoặc nàng... Nàng nhiều lần suýt tha thứ cho hắn, thế nhưng nghĩ lại chuyện năm xưa, nàng liền nghĩ hành hạ hắn thêm một thời gian nữa rồi sẽ tha thứ...Quân Quân của nàng rất thích người phụ thân này.

****

-Phụ thân! Con phải đánh giá lại người, sao sức quấy rầy của người kém thế a?

Tiểu Quân chu miệng nhú mày nói.

- Không phải như con nghĩ đâu, tại mẫu thân con cứng rắn quá, ta mỏng manh vậy sao chống lại được nàng..!

Lam Dạ Quân yếu đuối nói.

- Vậy năm xưa làm sao phụ thân có thể khiến mẫu thân sinh ra con a?

Tiểu Quân ngây thơ hỏi.

- Khụ... chuyện này kể ra rất dài dòng. nói chung năm xưa mẫu thân con còn sợ ta mấy phần, bây giờ thời thế thay đổi!!

Lam Dạ Quân thở dài nói.

- A.. Quân nhi! Mấy năm nay con có thấy mẫu thân con uống rượu không?

Lam Dạ Quân nhú mày hỏi.

- Ừm... mẫu thân hình như không uống rượu, mẫu thân từng nói rượu chính là ma quỷ, chính vì nó mẫu thân mới cướp đi trình tiết của một tên chết tiệt..!

Tiểu Quân cau mày suy nghĩ.

Lam Dạ Quân khẽ bật cười, thì ra bao năm nay nàng vẫn tin rằng nàng say rượu cường bạo hắn, Tiểu nhi của hắn thật ngây thơ..!

- Vậy Quân nhi, con lừa mẫu thân uống rượu được không, ta sẽ khiến ” kịch xưa tái diễn”.. không tin lần này lại thất bại!

Lam Dạ Quân cười ta nói.

- Hảo! Chuyện nhỏ, phụ thân yên tâm a

~~Tiểu Quân vỗ ngực đảm bảo.

- Con thật ngoan, không khéo lần này ta còn có thể cho con một tiểu đệ đệ hay muội muội gì đó a..!

Lam Dạ Quân vuốt đầu nói.

Thế nhưng tiểu Quân chưa kịp trả lời, từ phía cửa đã cất giọng nói.

- Đệ đệ muội muội gì ở đây! Có phải nữ nhân của người đã sinh vài tiểu hài tử cho người rồi đúng không? Nhưng người đừng nghĩ chúng là tiểu đệ tiểu muội của Quân Quân, Quân Quân chỉ là con của mình ta!

Giọng nàng đầy chua chát.

Biết nàng đã hiểu lầm, Lam Dạ Quân trở nên khẩn trương.

- Tiểu nhi! Nàng hiểu lầm rồi, ta nói tiểu đệ tiểu muội của Quân nhi là tiểu hài tử sau này chúng ta cùng sinh!

- Phải đó mẫu thân, phụ thân chính là có ý đó!

Tiểu Quân bên cạnh nhanh chóng nói.

- Hừ.. ai thèm sinh tiểu hài tử cùng người!

Biết mình hiểu lầm, còn ăn dấm chua, nàng có chút ngượng ngùng.

- Mẫu thân.. vậy người là không muốn Quân Quân ra đời đúng không?

Tiểu Quân mếu máo nói.

- Không.. không, làm sao có thể, mẫu thân chỉ là nói đùa thôi, mẫu thân làm sao có ý nghĩ đó a!

Lâm Lạc Tiểu sợ con trai đau lòng liền nhanh chóng dỗ dành.

- Vậy sau này người cùng phụ thân sẽ sinh thêm tiểu hài tử nữa đúng không?

Tiểu Quân phấn khích hỏi.

- Chuyện.. chuyện này!..

Lâm Lạc Tiểu không biết trả lời vấn đề này như thế nào a

~~ Mẫu thân gạt người, mẫu thân không muốn con ra đời..~~Huhu..

Tiểu Quân ôm mặt nức nở, trong túi thân đáng thương vô cùng.

- Ngoan ngoan, đương nhiên mẫu thân muốn, mẫu thân cùng phụ thân sinh thêm tiểu hài tử, được chưa?

Lâm Lạc Tiểu lau vài giọt nước mắt trên hai má phúng phính của tiểu Quân, ánh mắt đầy cưng chiều.

Nghe thấy vậy, tiểu Quân nhanh chóng ôm mẫu thân, hướng chỗ phụ thân nháy mắt.

Trên mặt Lâm Dạ Quân hiện giờ đầy hắc tuyến, cũng may tiểu tử này là đồng minh với hắn, nếu đối địch thì hắn hẳn sẽ bại trận có thừa a

~~*****

Đêm đến, tiểu Quân ôm một bình rượu nhỏ và một ít điểm tâm vào phòng Lâm Lạc Tiểu.

- Quân Quân, con mang rượu đến làm gì a~ Mẫu thân từng nói rượu chính là ma quỷ, mau đem vứt đi!

Lâm Lạc Tiểu nhú mày nhìn con trai.

- Mẫu thân! Đây là bình rượu thuốc có tác dụng dưỡng nhan, rất quý nhà, đây là nghĩa phụ đem tặng cho người nhà!

Tiểu Quân nói dối không chớp mắt, thật ra hắn không muốn nói dối đâu a, nhưng vì tiểu đệ tiểu muội tương lai, hắn đành hi sinh một lần a

~~ Mẫu thân đủ trẻ đẹp rồi, không cần, con đem cho Trương tẩu đi!

Lâm Lạc Tiểu vẫn nhớ bài học lần trước, nàng thề tuyệt đối không được đụng đến rượu!

- Vậy sao! Trương tẩu không biết uống rượu, thôi vậy con đành đem đổ vậy, nhưng nghe nói rượu này một ly đã đáng giá một trăm lượng, thật tiếc tiền a!

Tiểu Quân thở dài nói.

- Con nói gì! Một ly một trăm lượng! Con nói thật không?

Lâm Lạc Tiểu tròn mắt hỏi.

- Mẫu thân thật không tin, ngoài giá cả đắt đỏ ra, rượu này thật sự có rất nhiều tác dụng. Một ly hồi lại xuân sắc, hai ly khỏe mạnh tươi trẻ, ba ly trường sinh bất lão

~Tiểu Quân khẳng định nói.

- Con nói thật không?

Lâm Lạc Tiểu nghi hoặc nói.

- Đương nhiên là thật! Hơn nữa rượu này uống dưới mười ly sẽ không say, ngược lại còn tỉnh táo, giúp người ngủ ngon nữa!

Tiểu Quân vừa nói vừa rót rượu ra ly.

- Hảo! Vậy mẫu thân uống ba ly xem sao!

Lâm Lạc Tiểu sáng khoái nói.

.....

” Ly thứ nhất, vẫn tỉnh táo vô cùng”

” Ly thứ hai, vẫn giữ được ý thức”

” Ly thứ ba, đầu óc nàng hoàn toàn mờ mịt..”

Thấy mọi sự đã thành, tiểu Quân nhanh chóng gọi Lam Dạ Quân.

- Phụ thân..phụ thân! Mau vào a

~~Sau đó, tiểu Quân biết điều đi ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai người.

*****

Lúc Lam Dạ Quân vào trong đã thấy Lâm Lạc Tiểu đầy hoàn toàn, trên tay vẫn cầm ly rượu lắc qua lắc lại. Sắc mặt nàng ửng hồng, miệng cười hì hì, chiếc lưỡi dính hương lướt qua vành môi khô khốc khiến hần khí huyết sôi trào.

- Tiểu nhi! Ta đưa nàng đi nghỉ ngơi!

Tuy bây giờ hần rất muốn nàng, nhưng tình trạng nàng như vậy, hần cũng không nỡ.

Hần tiến lên đỡ nàng dậy, hướng phía giường đi đến. Lúc này Lâm Lạc Tiểu liền vùng vẫy, mãi không chịu đi ngủ.

- Buông..buông ra.. lão nương phải uống tiếp!

- Uống đủ rồi, bây giờ đi ngủ!

Lam Dạ Quân cất giọng khàn khàn. Tiểu nhi như đang khiêu khích dục vọng của hần vậy.

- Dạ Quân! Sao chàng hung dữ với ta..ô..ô!

Bỗng chốc vành mắt nàng đã đỏ ửng.

- Tiểu nhi ngoan, ta làm sao hung dữ với nàng a

~~Khoan đã, nàng gọi tên hần, không ngờ nàng vẫn có thể gọi tên hần.

- Dạ Quân chết tiệt! Chàng không phải có mỹ nhân liền quên ta sao?

Nàng mờ mịt hỏi hần.

- Làm sao có thể, nàng là mỹ nhân duy nhất của ta!

Đây đều là thật tâm của hần.

- Vậy tại sao chàng lại ôm nàng ta, còn mắng ta, bảo ta cút đi, nói ta là nô tài thấp kém..ô..ô!

Nói đến đây nàng liền bật khóc.

- Lúc đó ta là bị trúng độc, trúng mê hồn trận, sau đó ta muốn tìm nàng giải thích rõ ràng, nhưng nàng chưa nói lời nào đã bỏ ta đi...

Hần nhéo nhẹ chóp mũi nàng.

- Vậy.. vậy sao? Nhưng ta vẫn không thể tha thứ liền được, trừ phi...

Nàng khẽ khép hờ mắt.

- Trừ phi sao..?

Hắn thật sự muốn nàng tha thứ cho hắn a.

- Chàng lên giường cho ta!

Lâm Lạc Tiểu chỉ về phía giường.

- Nàng chắc chứ?

Tuy hỏi vậy hắn vẫn ngoan ngoãn bước lên giường.

- Cởi y phục ra!!!

Nàng to tiếng ra lệnh.

Hắn run nhẹ tự cởi y phục ra, bộ dạng thật giống cô nương sắp bị cưỡng bạo.

- Còn quần ở dưới, cởi sạch cho ta!

Lâm Lạc Tiểu nhú mày nói, lúc này nàng hoàn toàn không ý thức được mình đang làm gì.

Đến khi Lam Dạ Quân lỏa thể không còn mảnh vải trước mặt nàng, nàng mới hải lòng bước đến.

Bất giác Lam Dạ Quân lui nhẹ vào trong góc.

Lâm Lạc Tiểu nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt yêu nghiệt của Lam Dạ Quân, sau đó đến gần tai hắn nhẹ nhàng thổi khí, nũng nịu nói.

- Phu quân, đêm nay hầu hạ ta thật tốt a

~Nghe vậy, Lam Dạ Quân liền trừng mắt không thể tin, Tiểu nhi lần này say rượu còn to gan hơn lần trước.

- Tiểu nhi!

Giọng hắn khàn khàn, dường như khó có thể nhẫn nhịn.

- Hừ..Lại là cái gậy này!

Lâm Lạc Tiểu tức giận cầm "cây gậy" này giờ chọc vào người nàng lên. Người nào đó bất giác rên rỉ.

- Tiểu.. tiểu nhi! Mau bỏ tay..ra!

"Cây gậy" nàng cầm chính là "tiểu đệ đệ" của hắn, là tích phúc của nàng a

~~~ Không buông! Cây gậy này vừa lớn vừa cứng, lại nóng như vậy, ta phải lấy nó để sau này chàng khi dễ ta liền cầm nó đánh chàng!

Lâm Lạc Tiểu vừa nói vừa sờ mó nghiên cứu. "Cây gậy" này dường như càng lúc càng lớn, thô đến đáng sợ.

- Quái lại.. sao càng ngày càng lớn thế nhỉ

Lâm Lạc Tiểu còn lấy tay bóp bóp thử độ lớn.

- Tiểu nhi!!!

Lam Dạ Quân sắp bị nàng hành đến phát điên rồi, hắn không thể chịu nổi nữa rồi.

- Sao lại nóng thế nhỉ?

Lâm Lạc Tiểu vừa nói vừa cởi y phục. Chân tay nàng vì say rượu nên trở nên loạn xạ..!

- Để ta giúp nàng!

Lam Dạ Quân đưa tay cởi y phục cho Lâm Lạc Tiểu, giây sau cả nàng cũng không còn mảnh vải, chỉ còn duy nhất cái yếm đỏ, cả người dí sát vào người Lam Dạ Quân.

Hắn không nhin được liền hôn lên môi nàng, cánh môi mềm mại hắn mơ ước, lưỡi hắn nhanh chóng càn quét trong miệng nàng, bàn tay hắn không an phận đón lấy hai khỏa tròn của nàng xoa nhẹ khiến nàng bật ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Nàng cũng không chịu thua, bàn tay nhỏ sờ loạn trên người hắn, sau đó cầm thứ rắn chắc kia, theo bàn tay vuốt nhẹ trong bàn tay nhỏ nhắn.

Cảm nhận được bàn tay nàng đang "hầu hạ" tiểu đệ đệ của hắn, hắn liền thở dốc ồ ồ.

Chưa hết, sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, nàng đưa lưỡi liếm nhẹ từ vành tại xuống yết hầu hắn, sau đó cắn mút hai hạt đậu nhỏ trước ngực hắn. Hắn gần như mất kiểm soát, đem người trong ngực đặt xuống dưới thân, rít nhẹ một tiếng.

- Tiểu yêu tinh!

Bàn tay thô ráp vừa làm càn trên ngực nàng liền dời xuống phía dưới, nhận thấy nàng đã đủ ẩm ướt...

Sau đó dứt khoát cầm "tiểu đệ đệ" đưa vào cơ thể nàng.

- A!!

~~Hai người đều đồng thời lên tiếng.

Nơi đó của nàng khít chặt mềm mại khiến hắn gần như phát điên.

Mảnh mỏng rơi xuống che đi cảnh xuân kiều diễm.

Nửa đêm, chiếc giường vẫn vang lên tiếng kéo kẹt cơ hồ như sắp gãy.

-Tiểu nhi, nàng có thích không, mau gọi ta. mau gọi..!

Nam nhân trên người nữ nhân luật động liên hồi.

- Dạ.. Dạ Quân.. ân..a..!

Nữ nhân quỳn rũ yêu kiều thở dốc.

Lúc Lâm Lạc Tiểu tinh dậy đã quá trường, cơ hồ eo nàng như sắp gãy, đầu đau như búa bổ...

Lúc tỉnh táo hoàn toàn nàng liền thấy một cánh tay đang vắt lên eo nàng. Quay sang mới thấy Lam Dạ Quân đang ngủ ngon, trên miệng treo nụ cười thỏa mãn.

- Khốn kiếp! Mau dậy cho ta!

Nàng lay mạnh hắn dậy, thì ra Quân Quân cùng hắn thông đồng, bây giờ nàng đã thông suốt tất cả.

- Nương tử! Mau ngủ thêm đi!

Hắn lười biếng trả lời.

- Khốn kiếp, lăn ra ngoài cho lão nương!

Nàng tức dậy đá hắn.

- Hôm qua lăn chưa đủ sao, nàng như muốn ép khô ta vẫn, nếu nương tử chưa thỏa mãn, vì phụ liên hi sinh hiến dâng lần nữa!!

Nghe đến đây nàng then đến nóng mặt, không nói hai lời lúi lúi hắn dậy ném ra ngoài cửa.

Tiểu Quân vừa đến liền thấy phụ thân đang quần chắn ngã ngoài cửa, trên mặt nhìn thoáng có vẻ mệt mỏi, trên cổ còn thấy vài vết đỏ như bị người ta cắn.

- Phụ thân! Người sao vậy?

Tiểu Quân lo lắng hỏi.

- Mẫu thân con ném ta ra ngoài a

~~Hắn uất ức nhìn con trai nói.

Tiểu Quân đau lòng đập cửa hô to.

- Mẫu thân! Người cường bạo phụ thân thật ác liệt a

~~Trong phòng Lâm Lạc Tiểu đã sớm đỏ mặt, nàng lại say rượu loạn tính, phụ tử kia thật nham hiểm a~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thai-giam-nguoi-dam-pham-thuong>